

אוצרות המשיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי
כ"ה בטבת תשפ"ה | שבת קודש | גליון 133

פרשת וארא

ומלאו בתי מצרים את הערב
וגם הארמה אשר הם עליה:

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

החלקה בידה	שקיעה	ייצאה	ד"ר
ירושלים*	17:11	17:43	18:17
חיפה	17:08	17:40	18:14
באר שבע	17:11	17:43	18:17
הל אביב	17:02	17:40	18:13

*מנהג ירושלים החלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיוקא

יום ראשון - כ"ו טבת

רבי שלמה מזוז, מח"ס כרם שלמה, תשמ"ב | רבי מרדכי בן ג'ו ראב"ד
טנג'יר | רבי שלום יצחק מזרחי אב"ד, מח"ס דובר שלום, תשנ"ה |
רבי שלמה ברעוודה, תשע"ג | רבי שלום יצחק מזרחי אב"ד, מח"ס
דובר שלום, תשנ"ה | רבי יעקב משה עייאש, הראשל"צ, התקע"ז |
רבי יהושע מאמאן, בעל עמק יהושע, תשע"ח.

יום שני - כ"ז טבת

רבי אברהם חיים מזלוטשוב, מח"ס אורח לחיים, תר"ח | רבי מימון
בן עטר, מח"ס טעמי המקרא | רבי שמשון רפאל הירש מפרנקפורט
| רבי יצחק מקראקא, מח"ס שו"ת יצחק | רבי אברהם שמחה הכהן
קפלן ראב"ד צפת והסביבה, תשמ"ט

יום שלישי - כ"ח טבת

רבי מרדכי זילברמן ראב"ד בצפת | רבי חננאל ניפ, מח"ס לווית חן
| רבי משה תורג'מן, רבו של בבא סאלי | רבי אברהם ענתבי, אב"ד
אר"ץ, מח"ס יושב אהלים, התרי"ח. | רבי יעקב הכהן טראב רבה
של שכונת התקווה

יום רביעי - כ"ט טבת

רבי נתן הכהן אדלר, מח"ס נתינה לגר | רבי אליהו משה ישראל
פאניל ראשל"צ | רבי משה יהושע ליב דיסקין הרב מברסק, תרנ"ח |
רבי ירחמיאל ישראל יצחק מאלכסנדר-ישמח ישראל, תר"ע |
רבי מאיר חדש משגיח דיישיבת חברון, תשמ"ט | רבי משה
אסרוסי ראב"ד טרופול, מח"ס יושב משה, תרע"ט | רבי כמס
אגריבי אב"ד לוב, תרע"ג | רבי יצחק כדורי, זקן המקובלים, ר"י נחלת
יצחק, התשס"ו.

יום חמישי - א' שבט

רבי משה שיק, המהר"ם שיק, תרל"ט. | רבי משה יחיאל הלוי
מאור, רוב, מח"ס באר משה, תשל"א

יום שישי - ב' שבט

אשר בן יעקב אבינו, קבור בקדש נפתלי | רבי יוסף משאש, מח"ס
מים חיים | רבי עובדי יחיא משה, מח"ס מגן בעדי ודורש בעדי | רבי
שמחה בונם מוורק, תרס"ז | רבי משולם זוסיא מאניפול, תק"ס |
רבי אפרים גריבלנט, מח"ס רבבות אפרים. | רבי מנצור בן שמעון,
מח"ר פורת יוסף, וק"ק נר שלום, התשנ"ח

יום שבת - ג' שבט

רבי משה יהודה ליב זילברברג אב"ד קוטנא מח"ס תפארת י-ם
| רבי שמואל דוד הכהן מונק, מח"ס שו"ת פאת שדך, תשמ"א |
רבי צבי משקוביץ עורך אוצרות ירושלים, תשמ"ב | רבי יוסף
האדמו"ר מאמשינוב | רבי יעקב ישעיה בלוי, תשע"ג

מוסדות המיישי

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם
מטבעות מסוף נמל
הנמל מדי יום ע"י
מדייר גדול המקובלים

שילוח 3 או מואנסאק

לעריכת אזכרות

בסיוע צדקה של אברכי
ורבני הישיבה כולל סעודת
ורבני תורה וקדושים כולל
הישיבה שישלח אליהם
במואנסאק

שילוח 7 או מואנסאק

הידור מצווה

הכניסת לספרי תורה, חציון
ועדויות בפרקוד של מדי
שילוח 1 וכן כל ספרי מדי

שילוח 5

רתיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן
פרטי ליקידך ללא שניות
מספרים שילוח 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שילוח 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה
לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך
ללמוד תורה והקדושה להצלחה

מכון להוצאת
ספרים
ניתן להקדיש
לעז

תורלים לילדים
להזכרת שמות
בלימוד התהלים
לילדים שילוח 10

חלוקת ספרי
החזרה הנתי
ללא עלות
שילוח 4

לקבלת ההכלה
החזרת 3-2 דק
של הלכות
יש לשלוח בקשה
במואנסאק

בית הראה
שאלות אקטואליות
בהלכה
שילוח 2

ישיבה גדולה
לנחלים
תפארת העזרה
שילוח 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-5520004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ'טון וואצאפ 054-4776356 | קו שמינת שיטורים: 073-371829

054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערבים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ו

משה רועה נאמן

ראינו בסיום הפרשה הקודמת איך הגיע משה רבנו להר סיני, כשלמעשה כל הר המוריה נעתק ממקומו והגיע להר סיני. משה רבנו רואה איך לא מתאפשרת כניסתם של העופות לתחום ההר - כולם פורחים סביב, אך לתחום ההר אינם נכנסים. הוא למד מכך, שהצאן שלו, שצעד בצום במשך ארבעים יום מכוח אכילה אחת, הצאן הזה היו נשמות קדושות. משה רבנו שם אותם בצד, ואז שמע את קול ה' קורא אליו: "של נעליך מעל רגליך" - דע לך, שאתה הולך להיות מנהיגם של בניי. לכן, "של נעליך מעל רגליך". המשנה באבות, פרק ב' משנה ט"ו, מזוהרה אותנו מפני גחלתם של תלמידי החכמים, שנשיכתן נשיכת שועל, עקיצתן עקיצת עקרב ולחישתן לחישת נחש. אמר הקב"ה למשה: "של נעליך מעל רגליך", "נעל" זה ראשי תיבות: "נשיכתן נשיכת שועל, עקיצתן עקיצת עקרב, לחישתן לחישת נחש". אמר לו הקב"ה: אתה המנהיג, ולכן עליך להרחיק עצמך משלושת הדברים האלה - נשיכה, עקיצה ולחישת, להאיר פנים ולשמוח עם עם ישראל ולא להקפיד עליהם, אלא לדעת שעכשיו אתה הולך להוציאם ממצרים, ואז, משה רבנו אמר לקב"ה שאינו ראוי לכך, "שלח נא ביד תשלח" - שלח את העם ביד מי שראוי לשלחו, לא ביד. "נא" זה אליהו הנביא. "ביד תשלח" זה ביד בניסן תשלח, אנחנו רוצים גאולה, ושיבוא קודם אליהו הנביא לבשר על הגאולה. אמר משה, אני רוצה שהגאולה תהיה שלמה, ולא גאולה שיש אחריה גלות.

כשיהודים בצער השכינה בצער

כשעזב משה את המקום בו התגלתה אליו השכינה, הוא שב חזרה אל יתרו, לבקש את רשותו ללכת לגאול את ישראל. כתוב שמשה הרכיב את ילדיו על החמור, וזהו אותו חמור ידוע הרומז על החומרות, אמר להם משה: "אנחנו לא הולכים אחרי החומרות, אלא נרד למצרים להיות עם עם ישראל בשעבוד הקשה. אומנם אנחנו שבת לוי, והשעבוד אינו חל עלינו, אבל נלך ונזהיר איתם ונעזור להם בכל מה שאפשר". טענו המלאכים וכל פמליה של מעלה לפני הקב"ה: הוא, שאמר 'שלח נא ביד תשלח', הולך עכשיו עם כל בני ביתו למצרים ורוצה להצטרף לבני ישראל ולהשתקע שם? למה הוא יורד למקום השעבוד? כל יהודי שנמצא בצער ובשעבוד מוסיף צער לשכינה. המלאך הממונה על הנחש ושומר עליו שלא

ישראל יוצא ממצרים, אך לא תכנים אותם לארץ ישראל. אתה לא תראה אותם נכנסים אליה. הוא דיבר איתו במידת הדין, וזה לא דבר פשוט. משה רבנו הרי מוכן למסור נפש על עם ישראל בהיותו רועה נאמן.

בזכות יצחק התקצר השיעבוד

"וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, ושמי השם לא נודעתי להם" - אומרים רבותינו: "וארא" זה בגמטריא "יצחק". הקדוש ברוך הוא ביקש מהאבות שייתנו אות משמם, ובכוחה הוא יוציא את עמ"י לחירות לפני הזמן. לפי מספר השנים שהם יוותרו משמם, כך ה' יוריד מהגלות. ביקש ה' מאברהם שייתן אף הוא אות משמו, אך אמר שאינו יכול. בא יצחק אבינו ואמר שהוא מוכן שיחליף הקב"ה את שמו מ"ישחק" ל"יצחק", ובכך יפחתו 210 שנות גלות, כפי ההפרש בין ה-300 של הש' ל-90 של הצ'. וכך, כבר בפרשת וארא אנחנו רואים שבע מותוך עשר המכות, שוק רוב המכות. (ועוד, "וארא" בגמטריא "יצחק", ותמיד יום פטירתו של חכם יצחק כדורי זצ"ל יוצא בשבוע של פרשת וארא).

לכן כתוב, "ויאמר יעקב לבניו למה תתראו" - למה 'ת' תראו? "דרו שמה", כי יצחק אבינו עתיד לוותר על אות משמו, ואתם תהיו שם רק "דרו" שנה (210) שוק ההפרש בין האות ש' לאות צ' שבשמו. אפילו שהקב"ה אמר, "גר יהיה וזרעך בארץ לא להם, ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה", את ה-400 שנה מחשבים מלידת יצחק. ולכן עם ישראל יצא ממצרים בשנת ה-210 שנה לשעבוד. האמת שהגלות הייתה 209 שנה, כי בשנה האחרונה היו עשר המכות, ועם ישראל כבר לא היו משועבדים. לכן "וארא" עם הכולל הוא בגמטריא 209.

העיקר הגדול הוא, שעכשיו אנחנו רואים את כל ההשגחה העליונה ואת כל האותות והמופתים שבפרשה הזאת. הקב"ה לא עזב את עם ישראל. השכינה כל הזמן עם עם ישראל. אם הקב"ה הכטיח לגאול את ישראל, כך יקום וכך יהיה.

כשהצדיק מבטיח כך יהיה

ראינו אצל הצדיקים, שכשהם היו מבטיחים, ההבטחות היו מתקיימות.

סיפר הרב שלום שכרדון זצ"ל - בחור לארץ, היה בחור יהודי שנפגע כתאונת דרכים, והמצב שלו

יפגע בעם ישראל היה המלאך גבריאל. הוא היה המלאך הממונה על הנחש שהפך למטה. בשעה שאמר משה לקב"ה "שלח נא ביד תשלח", הייתה מידת הדין נגדו, והדבר כאב למלאך גבריאל, שטען נגד משה: "מה אתה מוצא לך תאונת? לך מה, השכינה בצער ועם ישראל שרויים בצער". לכן, כשראה גבריאל שמשה לקח את אשתו,

עונג שבת

אמר: "עתה שנתכשר משה כי מתו האנשים, לזקק אשתו להתיישב שם?" הוא התקנא בשביל השכינה וחילולותיה. כתוב שהמלאך גבריאל השים עצמו כנחש ובלע את משה עד רגליו. הוא טען נגד משה על כך שלא מל את בנו. מיד, "ותיקח ציפורה צור ותכרות את עורלת בנו". מה פירוש הדבר? לפי פשט הדברים היא עצמה מלה את בנו, אבל המטרה היתה גם להוציא את כל הקליפה וכל הסטרא אחרא. היא אמרה לגבריאל, "מה פתאום? משה רבנו הולך על מנת לגאול את עם ישראל. הוא לא הולך להשתקע שם. משה רבנו נקי ובר לבב. כל מטרת ירידתו למצרים היא רק לכבוד השם יתברך". ואז, כשמשה דיבר עם הקב"ה ואמר: "ומאז ששלחת אותי לפרעה הרע לעם הזה, והצל לא הצלת את עמך". אמר לו הקב"ה: "ככה אתה מדבר אלי? הלא אני שלחתי אותך כדי לעשות טוב לעם ישראל... ולכן, פרשה שלנו פותח במילים: "וידבר אלוהים אל משה ויאמר אליו אני ה'". - במידת הדין דיבר איתו הקב"ה. בגלל שאמרת 'למה הרעות', לכן תראה את כל הנקמה במצרים, ותראה את עם

משולחן המלך

הבחור היה גביר אדיר, וכשהוא נפטר הוא הוריש את כל רכושו לבנו שנשאר עכשיו גלמוד בעולם. היו לו שדות, כרמים וכנינים והון רב. הבחור הזה בא אל הגאון מווילנא ואמר לו: "כסף יש לי, אבל איני רואה, וגם אישה אין לי. מה שווה כל הכסף הזה? גם אם אי אפשר לתקן את ראייתי, לפחות אישה שתהיה לי." אמר לו הגאון מווילנא: "אתה רוצה אישה? אני לך מה לעשות. אם תמכור את כל רכושך, את כל השדות והכרמים, ותתן את כל הכסף שירשת מאביך לשיבת וילנא, משמיים ייפתחו לך שערי רחמים ותזכה למצוא את זיווגך." התחיל הבחור לבכות ואמר: "לא מספיק שאין לי עיניים, בנוסף גם ייקחו לי את כל כספי?" אבל אחד כך הוא התחיל לחשוב, ואמר: "אם אבא שבשמיים רוצה, הוא יכול לתת לי את הכל. אם אבא שבשמיים רוצה, הוא גם יכול לקחת לי את הכל. עד עכשיו הוא נתן לי עושר, ועכשיו הרב אומר לי להעביר אותו הלאה..." ובאמת, הקדיש את כל רכושו לשיבת וילנא בלב שלם. את כל השדות והכרמים והכסף, את הכל נתן לשיבה. שום דבר לא נשאר לו. אחרי כמה חודשים הוא מצא שידוך, כחורה טובה, בריאה ושלמה. אומנם כסף לא היה לה, אך היא היתה כחורה טובה. משמיים, התחילו אנשי העיר לעזור לו. אחד הבטיח לתת לו חליפה חדשה, ושני קנה לו נעליים, וכך כל אחד הביא לו משהו, ועשו לו שמחה גדולה. שאלו את הגאון מווילנא אם הוא מוכן לבוא לסדר את הקידושין, ולמרות שבדרך כלל לא היה הולך, הפעם הוא אמר: "בשבילך אני בא, במיוחד כשמצאת כזו כחורה טובה שמזכנה לזוהר ולקחת בחור סגי-נהור." מכיון שהבחור היה יתום מהוריו ולא היו לו קרוב או מודע, הגאון מווילנא הובילו לחופתו, וכל אנשי העיר באו לשמוח עימו. לפתע, בדרך לחופה, עצר הרב ואמר: "דיבוננו של עולם, יש הלכה שאסור לאדם לקדש את אשתו עד שיראנה. איך יקיים הוחזק את ההלכה הזאת?" התחיל הגאון לדבר עם הקב"ה, ופתאום, נפקחו עיניו של הבחור העיוור, והוא התחיל לראות. שאלו הרב: "תגיד לי, אתה רואה?" ואמר לו "כן". שאל הרב: "אתה רואה אותה?" וענה "כן". אמר הרב: "אם כך, עכשיו

היה קריטי. בארה"ב, החוק מחייב כל בית חולים להחזיק איש דת – ליהודים יש רב, ולהבדיל לנוצרים יש כומר ולמוסלמים שייח'. כשמישהו הולך למות, מביאים אליו את איש הדת שלו שידריך אותו מה לעשות. כך בכל הדתות. מכיון שהבחור היהודי הזה היה במצב קריטי, קראו לרב שיבוא להיות עימו ברגעיו האחרונים, ובמקביל הזעיקו גם את בני המשפחה. אחותו הייתה ממש קרובה לבית החולים, והיא הגיעה מיד. כשראתה אותו, היא מיד התחילה למרר בבכי: "איזה אח טוב הוא היה, איזה ירא שמיים, איך היה עוזר לכולנו..." שאל אותה הרב: "איך אני יכול לעזור לך?" אז היא אמרה: "אני לא יודעת מה לעשות. אבא שלי אדם מבוגר, בן 75. הוא חולה, ואין מי שיטפל בו. אני לא יודעת איך להודיע לו על אח שלי." אמר לה הרב: "אני אלק אליו. אני יודע איך לדבר איתו. אני אסביר לו שהבן שלו נפצע, ואבקש ממנו לבוא אתי לכאן, להיות אתו ברגעיו האחרונים." הרב באמת הלך לביתו של האבא. הוא דיבר איתו והתחיל להסביר לו עד כמה המצב לא פשוט... בקיצור, האבא הגיע לבית החולים, וראה את הבן מחובר לכל המכשירים – הלב מחובר למכשיר אחד, והריאות מחוברות למכשיר אחר... ואז, האבא אמר: "טוב, ראייתי. השם יעזור, וישלח לו רפואה שלימה. אני חוזר הביתה. אני לא יכול לחכות פה..." קראו לרופא, שסיביר לו עד כמה המצב חמור, ושאלו הוא ילך הביתה, הוא לא יספיק לחזור. אמר האבא: "לא רוצה לשמוע כלום. אני מבקש שתחזירו אותי הביתה." ניסו לומר לו: "אתה כנראה לא יודע מה קורה פה..." בקיצור, הרב באמת לקח אותו ברכבו חזרה לביתו, ואז האבא אמר לו: "אני רואה שאתה עדיין לא מעכל את התגובה שלי... תדע לך, שאני לא ילד קטן. אני תלמיד של ה'חפץ חיים'. נולדתי בראדק, והייתי בן בית אצל ה'חפץ חיים'. דע לך, שכש'החפץ חיים' חיבר את ה'משנה ברורה', בהתחלה הוא התכוון

למכור אותו רק ל'בעלי בתים', כדי שידעו הלכות. הוא רצה לבדוק אם הספר באמת מתאים ל'בעלי בתים', אם הם מסתדרים ללמוד בספר או לא, ולכן מסר שיעור ל'בעלי בתים' מתוך הספר הזה. אני הייתי אחד מה'בעלי בתים' האלה. היינו קבוצה של אנשים פשוטים. ה'חפץ חיים' ביקש שנלמד בספר, והסכמנו. אני הייתי המגיד-שיעור של ה'בעלי בתים'. כל יום היינו קוראים את ההלכות ב'משנה ברורה' ומאוד נהנינו. ה'חפץ חיים' כל כך היה נהנה שמבינים את הלימוד, כי הבין שהמטרה שלו הושגה, ובאמת הספר קל ומוכן גם ל'בעלי בתים'. הוא אמר לי, "כל כך שימחת אותי, שאני מברך אותך בשתי ברכות. הברכה הראשונה היא שתזכה לאריכות ימים ושנים, והברכה השנייה היא, שאף בן שלך לא ימות בחייו..." המשיך האבא הזה ואמר לרב: "אני בסך הכל בן 75, ואריכות ימים היא עד מעל 100 שנה. לכן, ברור לי שהבן הזה יהיה בריא, כי אף בן לא ימות בחייו. כך בך אותי ה'חפץ חיים', ואני מאמין שברכתו תתקיים, כי אני מאמין בה' ובמשה עבדו. יש לי עוד הרבה זמן לחיות, וממילא אני בטוח שגם הבן שלי יבריא." ובאמת כך היה. הבן הזה הבריא וחי עוד שנים רבות. כל זה מפלאי הכורא יתברך. כשצדיק נזר, הקב"ה מקיים.

העיוור פקח את עיניו

בזמן הגאון מווילנא, היה בחור יהודי סגי-נהור, שלא ראה בעיניו. הבחור כבר היה מבוגר ורצה להתחתן, אבל התקשה למצוא שידוך. אבא של

"ברכות שמים מעל"

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו

רבי דוד בן אסתר הי"ד ורעייתו
הצדקנית נטלי חיה בת רשל
תחי' וילדי הנעמים, השם
ישמרם ויחיהם בבריאות
רשוכע שמחות אמן.

בדרך אליכם, עד לפתח הבית!
03-5520004

וזכו להיות שותפים בהחזקת התורה ולומדיה

בתרומה חודשית של 50 ₪

התמונה הייחודית

משולחן המלך

אותו מבחיונות, כך בדיוק גם הקב"ה שמח שאין חילול השם. כשאדם מוותר, הקדוש ברוך הוא מוותר לו ונותן לו.

מסופר על ר' איצ'לה שהיה אדם גדול ונפטר בחו"ל, והציבור ספד אותו הספרים רבים. לאחר זמן, הוא בא לרב אחד בחלום ואמר לו: "בזכות שהספדת אותי, אתה לא יודע כמה טוב עשו בשבילי בשמים." שאל אותו הרב: "תגיד לי, מה הולך שם למעלה?" ענה: "אני לא יכול לדבר על זה, אך תדע לך שעומק הדין הוא קשה מאוד. אך מי שמעביר על מידותיו, מעבירים לו על הכל. לכן, חשוב שתפרסם ברכים כמה חשוב להעביר על המידות."

מה באמת כואב לנו

"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם" - לכאורה ניתן ללמוד מהפסוק שרק הקב"ה 'שמע' את נאקתם, ואילו אחרים לא שמעו. איך זה יכול להיות? לא מובן שאחרים לא שמעו את נאקתם של עם ישראל. אם עם ישראל זעק, כל מצרים שמעו את זעקתם. אלא, "נאקת בני ישראל" לא הייתה שווה אצל כולם. חלק מהעם בכה על קושי שעבוד הגוף, וחלק אחר בכה על שעבוד הדעת. הצדיקים בכו על הגלות של הנשמה, על שהם לא יכולים לקיים את כל המצוות, כי המוח והלב טרודים ולא מיושבים... לכן נאמר: "גם אני שמעתי" את צעקת שעבוד הנשמה והדעת. כלומר, הקב"ה יודע מי מבני ישראל צועק מעומק ליבו על צורכי הנשמה. אנחנו רואים שכולם זועקים, אך השאלה היא מה כואב להם? יש אחד שכואב לו ה'ממוק', ויש מי שכואב לו קושי השעבוד של הגוף. השאלה מה באמת כואב להם, וזה הקב"ה 'שמע'.

שרגל למחול ואינו שומר טינה, אלא מעביר הלאה, גם הקב"ה לא שומר לו טינה, אלא מוחל לו ומעביר על כל פשעיו. לפעמים 'העולם' מכנה אדם כזה 'פראיר', אך ההפך הוא הנכון. מי שלא מוותר, הוא הבעייתי האמיתי. ע"י הוויתור האדם יכול להינצל ברגע אחד מגזירות קשות ההולכות בעולם.

הגמרא מספרת על רב הונא שחלה במחלה קשה, ומצבו הדרדר עד שנטה למות. שמע על כך רב פפא ובא לבקרו. הסתכל עליו רב פפא, והבין שזמנו קצר. פנה רב פפא למשפחתו של רב הונא שיכינו לו תכריכים, כי הוא רואה שנשמתו כבר כמעט פרחת. ברכו רב פפא בכריאות איתנה ויצא מהחדר. אחרי כמה שבועות הכריא רב הונא וחזר לתפקד. שמח רב פפא מאוד, אך התבייש לפגוש אותו אחרי שאמר שיכינו לו תכריכים. יום אחד הם נפגשו, ורב פפא שאל את רב הונא: "כשבאתי לבקר אותך היית על ערש דווי, איך חזרת לחיות?" אמר לו: "אתה צודק. נשמתי אכן כבר פרחת, אך כשעליתי למעלה, הקב"ה ציווה להחזיר אותי בחזרה, ואמר למקטרגים: 'הוא לא שומר טינה ולא מתעקש עם חבריו, אלא מוחל להם, ולכן במידה כנגד מידה גם הקב"ה מחל והאריך לו ימים'.

המשיל ה"חפץ חיים" משל, ליהודי אמיד ששלח את ילדיו למדרשים כשהוא מצייד אותם מראש בכל צרכם. אחד הילדים לא התנהג כראוי, התגרה באחיו, ולקח ממנו את חלקו. האח היה חכם ואמר: "למה לי לדיב אתו? לאבא לא חסר כסף. כשידע שהוא לקח ממני, הוא ישרים לי את החסר". האבא שמע על כך ושמח. הוא נישקו וחבקו על שהציל

אתה יכול לקדש אותה, כי אסור לאדם לקדש את האישה עד שיראנה. מי שלא ראה את השמחה באותה חתונה, לא ראה שמחה מימיו. היא הסכימה לוותר, ומהשמיים פקחו את עיניו. כסוף, גם הוא שמח וגם היא שמחה. את כל האותות והמופתים עשה הקב"ה, כדי להחדיר בעם ישראל האמונה. כל מה שאנחנו רואים, זה כדי שעם ישראל ידעו שיש מנהיג אחד לעולם, ושתיכנס בנו האמונה בהשם אלוהינו.

חשיבות חינוך הילדים

אדם צריך לדעת איך לגדל את ילדיו וכמה חשוב לחנכם במוסדות טובים. היה אומר לנו מורנו ורבנו רבי יוסף עדס זצ"ל על מה שכתוב בפרשת שמות: "ויאמר מה זה בידך? ויאמר מטה. ויאמר השליכוהו ארצה, ויהי לנחש". "מה זה" - "מה" בגימטריא ארבעים וחמש, ו"זה" - שנים עשרה. ביחד, עולה חמישים ושניים, שהם אותיות "בן". אומר הפסוק, ה"בן" הזה שבידך צריך "מטה", צריך לחנכו ולהטותו לדרך טובה. אם לא שומע, לפעמים צריך גם לנער אותו במטה. אך אם תגיד "ויאמר השליכוהו ארצה" - כלומר, נשליכוהו והוא כבר יגדל ויסתובב בארץ ובכל המקומות, אז ח"ו "ויהי לנחש". כמו שאמר יהודה ליוסף, "איך אעלה אל אבי, והנער איננו אתי", אם חינוך הנוער והילדים אינו כראוי, הילדים לא איתנו. ואז עתיד כל אבא לתת דין וחשבון על הילדים שלו, למה הם לא הולכים בדרך השם.

ע"י הויתור אדם ניצל

מי שחברו עשה לו משהו ופגע בו, צריך לוותר. הוויתור פועל הרבה, כי הרבה צרות ובעיות יפתרו לו. הרי כתוב "כל המעביר על מידותיו, מעבירין לו כל פשעיו" - מי שמוותר לוולת, למרות שציער אותו, גם הקב"ה נוהג אותו מידה כנגד מידה. אדם

באפשרותך להיות משותפי של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

"ברכות שמים מעל"

הגיליון מוקדש להצלחת יידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי ש' בן רות ח"ו ורעייתו
הצדיקת יסמין בת פאני תחי'
וילדיו הנעימים, השם ישמרם
ויחייהם בכריאות ושובע
שמחות אמן.

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

בפרשות הנוכחיות שאנו מתעסקים בהם מוזכר בהם כל סיפור יציאת מצרים אשר ידוע פרשות אלו הם יסוד היהדות והם היו הגורם לקבלת התורה.

קראנו בפרשה שעברה את הפסוק "וירא שני עבדים נציצים וראמו לרשע למה תכה רעך" משה ראה שני יהודים רבים ביניהם, והיה יוצא מפייהם ניצוצות של כעס ועצבים אחד על השני, רש"י כותב וז"ל "ומדרשו עכשיו נודע לי הדבר שהייתי תמה עליו מפני מה עם ישראל משתעבדים יותר משבטים אומות העולם, עכ"ל.

משה רבינו ראה את הלשון הרע, וכן את השנאת חנם שיש בין אחד לשני, בזה תלה את כל השעבוד הקשה שעם ישראל השתעבדו ור"י שנים.

לכאורה נראה נזמא גדולה לתלות את כל הצער שעם ישראל עבר בדברים קטנים כגון אלו?

אולם התורה מגלה לנו שדברים אלו אינם דברים שוליים או עוד איזה מצווה ביהדות אלא הם היסוד של היהדות, ויסוד כל התורה כולה, ויסוד השכר והעונש, הרי ממה נגרם שנאת חנם, וכן דיבורי לשון הרע אחד על השני?

אינו אלא מחמת חוסר האמונה שאדם חי, אדם חושב שהוא לקח לי הוא עשה לי, וכו' וכתוצאה מכך אדם מפתח שנאה, אדם מדבר לשון הרע על חבירו, ודברים אלו הם החסרון הגדול ביותר בתורת ישראל, כי כל היסוד של התורה הוא ההכנה שהשם יתברך הוא הפטרון שלי ושל כל העולם כולו לפרטי פרטים ללא יוצא מן הכלל, וכל מאן דעביד רחמנא לטב הוא דעביד, וזה שאני עכשיו כועס או שונא וכו' הרי אני מטיל דופי חס ושלום על הנהגה שהשם מנהיג את העולם, שהחליט עכשיו לנכון לשלוח לי את פלוני שיעשה לי כך או יגיד עלי כך או יקח לי, כל דברים אלו הם מושגים בדקדוק רב,

לכן כל איש ישראל אשר מלאו ליבו לעשות נחת רוח ליוצרו באופן יוצא דופן מהרגילות, על האדם להשקיע יותר מניו כבודסה הזאת, אשר שכרה גדול מאוד גם בעולם הזה וגם בעולם הבא, ועל ידי חיזוק באמונה בהשם יתברך כך נוכל להיגאל בגאולה שלימה ברחמים אמן ואמן.

מטראני. עוד כתב שם המבי"ט, כי המטה לא ניטל משום עץ ולא נחצב משום מוצב, אלא הוא ראשון והוא אחרון שנברא, ואין עוד אחד כמוהו בעולם.

"ויאמר אלי מזה בידך, ויאמר מטה" – "מזה" נוטריקון "מ" זה בידך" – מ' בגימ' 40, כנגד המטה שמשקלו 40 סאה. המטה היה נישא מעצמו, ולא היה צריך להרימו. היה זה שדכיסו של מלך מלכי המלכים, והקב"ה נתן אותו למשה לעשות בו את הניסים והנפלאות. בספר "קנאת השם צבאות" שואל רבי משה חיים לוצאטו, איך נהפך המטה לנחש? אלא, זה קרה בעקבות חטא אדם הראשון בגלל הנחש הקדמון. השכינה ירדה, ואז נהפך המטה לנחש, ולכן סבלו ישראל בגלות מצרים כדי להיתקן מזהמת הנחש הקדמון והפיכת הנחש שוב למטה. אומרים רבותינו, שהמטה היה מגולף מארבעת צדדיו, וכל צד היה לו ייעוד: צד אחד למכות של מצרים, אחד לקריעת ים סוף, אחד להכות על הסלע, ואחד להכות על הצור. בצד אחד היה חקוק דצ"ך עד"ש כאח"כ, ראשי התיבות של עשרת המכות. בצד השני היה חקוק שם הוי"ה, בצד השלישי חקוקים ע"ב שמות, ובצד הרביעי מ"ב שמות – כך מכיא רבי אברהם אזולאי בספר "אור החמה". הציור של הנחש נעשה במטה, כאשר משה רבינו השליך מידו את המטה, כשאמר לו ה' בסנה "תשליך אותו וייהפך לנחש". עוד כתוב, שכראש המטה היתה תמונה של יד, והיו בו כל השמות הקדושים, ואפשר לשלוט עימו אפילו על המלאכים כעליונים, על שרי מעלה שממונים על ארבעת היסודות – אש, מים, רוח ועפר. כולם היו משועבדים לקב"ה, למטה האלוקים. אפשר היה להטות אותו לכל צד שרוצים, ואפילו את הים להפוך ליבשה. היו טמון בו כוח עצום. בעזרת המטה הזה הטא משה רבינו את עם ישראל לדרך הטובה. בזכות המטה, משה רבינו לא היה צריך להיעזר בשום מלאך. יהושע, לעומת זאת, שלא היה לו את המטה הזה, היה צריך מלאך שיעזור לו. כך הקב"ה נתן כוח ביד הצדיקים להפוך כל דבר לטובה ולישועה.

תודה גם על הביזיונות

צריך להתחזק באמונה בקב"ה וללכת בדרכיו, ולדעת שהקב"ה יכול להפוך הכל לטובה. אברך אחד אירס את בתו והיה זקוק לסכום כסף גדול.

"הבעל שם טוב" אומר בשם האריז"ל, שגלות מצרים הייתה גלות הדעת. לא רק הגוף והאיברים היו משועבדים לפרעה כחומר ובלבנים, אלא עיקר הגלות הייתה בדעת. כי פרעה דאג שלכני ישראל לא יהיה שום רגע להתבונן מה קורה איתם, שלא יהיה להם רגע להתבונן בכך שהם בני אברהם יצחק ויעקב, ושיש להם את אביהם שבשמיים, שהוא מנהיג את העולם ובכוחו להשפיל גאים. פרעה לא נתן להתבונן, אבל בעזרת השם יתברך, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

כח המטה של משה

למשה רבינו היה את "מטה האלוקים" בידו. ה' אמר לו: "והמטה הזה תיקח בידך ותעשה בו את האותות". אומרים חז"ל: "אל תקרי אותות אלא אותיות" – אלה האותיות של התורה, נשמות עם ישראל. איך אמור משה לעשות את ה"אותות", את הנשמות? איך יזיז אותן ואיך יוליך אותן? המטה הזה שעשה בו משה רבינו את האותות, היתה לו קדושה מיוחדת. כתוב שהוא נברא בערב שבת בין השמשות, והוא ניתן לאדם הראשון בשעה שגורש מגן עדן, ואיתו היה יוצא לעבוד את האדמה. אדם הראשון מסרו לחנוך, וחנוך מסרו לנח, שמסרו לאברהם. אברהם מסרו ליצחק, ויצחק מסרו ליעקב, ויעקב הורידו למצרים ליוסף. כשמת יוסף, שמו את המטה בפלטרין של פרעה, ויתרו לקחו משם. כשבא משה לבית יתרו ונכנס לגן ביתו, הוא ראה את המטה ולקחו. כך הגיע המטה הזה לידינו של משה. לכן אמר לו הקב"ה: "ואת המטה הזה אשר תעשה בו את האותות", באות ט' של המטה הזה היו ט' "תגין". משה רבינו היה הצדיק התשיעי שהמטה היה בידו, כמו הגימטריא של האות ט'. המטה היה עשוי מאבן ספיר, כפי שמוכא בספר "בית אלוקים" לרבי משה

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

לקבלת העלון במייל - שלחו מייל לכתובת: Office@mrbs.co.il עם הכותרת "הצטרפות לקבלת העלון למייל".

להפצת העלון בבית הכנסת שלכם - צרו קשר בטלפון 0775122948 והקליטו את הודעתכם למערכת: שם מלא | מס טלפון לחזרה | שם בית הכנסת | כתובת ועיר.

✦ יחד נבנה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים ברכי
התעלות "במידות טובות" והתגלות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי המיסודות

המתכון לגאולה – אכפיות

כתוב בפרשה: "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אותם ואזכור את בריתי" (ו', ה').

מהו וגם? מי עוד שמע חרץ מה?

מבארים רבותנו: בני ישראל היו שומעים האחד את צרת קושי חבירו, והיו כואבים את כאבם ומשתתפים בצערם של אחיהם. שראה הקב"ה כן אמר: **וגם אני** בנוסף אליהם אשמע את צעקתם ואזכור את בריתי וההכנסה לגאולה.

והדבר מלמדנו כי הגאולה וההצלה של האדם תלויה במידת הראגה והעזרה ההדדית לכל בר ישראל. לפי שאין דבר יותר גדול אצל הקב"ה מאדם שאכפת לו מהשני ומשתתף בצעריו!

מסופר על הגאון הגדול ר' דוד פיינשטיין זצ"ל בנו וממשיך דרכו של גדול הדור באוה"ב ר' משה פיינשטיין זצ"ל.

על אף שזמנו היה יקר מזהב ומפז, פעם אחת יהודי שהוא הכיר התאלמן והיה חי לבד, נודע לרב שהיום יום הולדתו של אותו היהודי.

הלך הרב עד לביתו של אותו האיש, ביקר אותו, איחל לו ברכת מזל טוב כחוס וכלביות, ישב איתו ושימש את לבו.

אמר הרב לעצמו: יהודי זה כל שנה הולך בטח למסעדה עם אשתו לחגוג יום הולדת והשנה הוא עצב ובצער, הרי אין אשתו עימו.

הציע לו הרב: "מה אתה אומר, נלך יחד למסעדה בשבת לחגוג את היום הולדת?"

"אשמת, הרב", השיב האיש.

וכך גדול הדור הלך יחד איתו למסעדה בשבת כשרה וישב איתו כמה שעות, אכל איתו ושימש את ליבו, שמע על חוויותיו ואירח לו חברה ליום הולדתו.

בעלי המסעדה היה בחלם למראה עיניו: "גדול הדור אצלי במסעדה??? חייב לצלם".

ואכן צילם אותם יושבים במסעדה ושם את התמונה הזו בגדול אצלו במסעדה כאומר: "גדול הדור אכל כאן, אותה לא תאכל גם?"

ר' דוד יצא מהמסעדה שמח שזכה לשמח יהודי אלמן ולשמח את בעלי המסעדה היהודי ושכוחות התמונה תגדל פרנסתו.

נחתם ברכי התנא דבי אליהו (פר', כ"ו): "בני, כלום חיסרת? לכו? מה אני מבקש מכם? הא אני מבקש אלא כדי שתהיו אוהבים זה את זה, ותהיו מכבדים זה את זה" וכו'.

כלב ששותף בחדר. אני רואה שהכלב שלך שותף במצוות שלך... הגביר שמע את הדברים ואמר: 'תקשיב, עוד לא סיימנו. תעשה לי טובה, מול הווילה שלי, ממש מעבר לכביש, יש וילה ענקית. תדפוק בדלת, ויפתח לך יהודי. תגיד לו שאתה רוצה להשמיע לו דבר תורה, ותגיד לו את מה שאמרת לי עכשיו.' חשכתי בליבי: 'מה הוא רוצה ממני? מה, אני עבד אצלו? הוא בסך הכל נתן לי 10 דולר, שזה כמה עשרות שקלים... אבל נזכרתי שהרב אמר לי להודות לכל אחד. אז חציתי את הכביש, וכאמת השער היה פתוח. דפקתי בדלת, ופתח לי יהודי אחד. הוא שאל אותי: 'מה אתה רוצה?' סיפרתי לו שכאתי מבני ברק, שאירסתי בת ויש לי הוצאות... והצעתי להשמיע לו כמה דברי תורה. הוא אמר: "בחפץ לב, בוא תשב". סיפרתי לו מה שקרה בוילה ממול, איך שבעל הבית הניח 10 דולר בפיו של הכלב, ואמרתי לו שאז הבנתי שיש כלב רע ויש כלב טוב, ששותף בעשיית חסד. אמר לי בעל הבית: "תעשה לי טובה, ותחצה את הכביש בחזרה. תלך לגביר הזה שגר ממול, שדרך אגב הוא חתני, ותגיד לו שאני קורא לך שיבוא." הלכתי והעברתי את המסר. לבש העשיר את הכפכפים ורך... לא פחות ולא יותר, קפצו השניים אחד על השני, התחבקו והתנשקו. 'מה קורה כאן?' חשכתי לעצמי. הם ראו שאני מתפלל, אז החזק הסביר: "חמי הוא מהדור הישן. הוא גדל במשפחה חרדית, ואצלו אין כלבים בבית. כשקניתי את הכלב, חמי התרגו, וכבר שנתיים שאנחנו לא מדברים בינינו. אבל ברגע שאמרת לי שיש משמעות לכלב טוב ו'כלב רע', זה מצא חן בעיניו, ואז הוא ביקש להתפייס איתי. הצלחת לאחד את המשפחה..." השניים אמרו לי לשבת והלכו למטבח, ואחרי כמה דקות הם חזרו עם פנקס צ'קים, ורשמו לי צ'ק על 18,000 דולר. כל זה בזכות מה שהרב אמר לי להקפיד על שיעור גמרא יומי, ולזכור לומר תורה על כל נתיבה שהיא."

לא היה לו כסף אפילו לדברים המינימליים. הוא ניגש לביתו של הרב שטיינמן זצ"ל ושאל לדעתו, אם אולי כדאי שייסע לניו-יורק, וביקש עצה וגם ברכה. אמר לו הרב: "אגיד לך מה תעשה. דבר ראשון, תזכור לקבוע עיתים לתורה. גם כשהולכים לאסוף כספים להכנסת כלה צריך לעסוק בתורה – לא לשכוח כל יום דף גמרא. תעמוד על כך, שאין יום בלי לימוד גמרא. הדבר השני – תזכור, למרות שזה קשה, להודות למי שנתן לך אפילו חצי דולר לא פחות מלמי שיתן לך חמש אלף דולר. אני מיינך לך שתודה לנותן כפה מלא, ולא משנה איזה סכום נתן." האברך הזה נסע, והוא לא היה מוצלח כל כך בגיוס הכספים, אך על הלימוד היומי שלו הוא לא וויתר. שלושה שבועות הוא הסתובב, ואפילו את מחיר כרטיס הטיסה שעלה 1,200 דולר לא כיסה. באחד הימים, היה שם יהודי שראה אותו לומד, ואמר לו: "תשמע, תקשיב לעצתי. קצת רחוק מכאן יש שכונת יוקרה, אך זה לא סגנון של אנשים שאתה מכיר. אלה לא יהודים שומרי תורה ומצוות, אבל יש להם הרבה כסף, וכדאי לך ללכת לשם. היהודי שלנו הגיע לשם, וראה שכל הבתים עם שערים ומצלמות ואינטרקום, וקווה שמישהו יפתח לו את השער. רגע לפני ייאוש, הוא לחץ על כפתור האינטרקום. בעל הבית, עשיר מופלג, פתח לו את השער. הוא התחיל להכנס מטר או שניים, ופתאום זינק עליו כלב ענק והתנפל עליו בנביחות רמות. הוא התחיל לסגת אחורה, אבל בעל הבית עצר אותו ואמר לו: "למה אתה בורח? אתה לא יודע שכלב נובח לא נושך? תחזור. ראיתי אותך במסך. אל תדאג, הכלב פשוט לא מכיר אותך." סיפר האיש: "נכנסתי, וראיתי את בעל הבית יושב על כורסא עם רגליים למעלה כמו פריץ, ואני עומד בכניסה. הוא פנה אליי ושאל: 'רבי יהודי, מה אתה רוצה?' סיפרתי לו שאני אברך, ושאירסתי את הבת, ואן לי כסף אפילו בשביל הדברים המינימליים. הוא הוציא מהארנק שטר של 10 דולר וקרא בשמו של הכלב. כשהכלב ניגש אליו, הוא שם לו כפה את ה-10 דולר, ואמר לו: 'לך, תן לו את זה...' מעולם לא חוויתי השפלה כזאת, אבל נזכרתי במה שאמר לי הרב, להודות גם על חצי דולר שנותנים לי. אמרתי לו, 'תודה רבה, יישר כח! אגב, בדיוק לפני שהגעתי לכאן, למדתי בגמרא, במסכת בבא קמא, שאסור לאדם לגדל כלב רע בתוך ביתו, כי כתוב בתורה 'לא תשים דמים בביתך'. אבל עכשיו, כשהגעתי אליך, אני רואה איזה 'כלב טוב' יש לך, כלב שנותן כסף,

השיעור השבועי

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בנייהו שמואלי שליט"א

לימוד דף היומי, מוסר והלכות

מידי יום שלישי בשעה 18:00
בישיבת המייש"ר רחוב אורט ישראל 4 בת ים

זוהר על הפרשה

הכל ממנו יתברך

(ח"ב דף כ"ב ע"א) וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יהוה (שמות ו') וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב כאל שדי וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה כ"ו) בטחו ביהוה עדי עד כי ביה יהוה צור עולמים צריך להתחזק בבטחון בקב"ה ולא ח"ו בזולתו ובחזק הזה צריך להשאר ולהתמיד בו ושלל יתמוטט בגין שום סיבה שבעולם. בטחו ביהוה, כל בני עלמא בעיין לאתתקפא ביה בקודשא בריך הוא. ולמהויה דהצנע דלהון ביה כל בני העולם צריכים להתחזק בעבודתו ויתברך ובמצוותיו יהיה חפץ מאוד ולאחר שהאדם זכה להתחזק בעבודתו ישם בטחונו בקב"ה וידע שהקב"ה זמן לו כל צרכיו ולא יחשוב כחוד ועוצם יד אלא ידע שהכל ממנו יתברך.

מי ששם בטחונו וחזקו בראוי בקב"ה לא יכולים להרע לו ולהזיקו

דבר אחר בטחו ביהוה עדי עד, כל יומיו דבר נש, בעי לאתתקפא ביה בקודשא בריך הוא פירוש אחר על הפסוק הנ"ל, כל ימיו של האדם צריך להתחזק ולבטח בקב"ה ואפילו ביום צרה שלא תבא לו, לא להתייאש מן הרחמים, (דקבי אמר דוד (תהלים כ"ה) אלהי כח בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי) ומאן דשוי ביה, בטחונייה ותוקפיה דקרא יאות, לא יכלין לאבאשא ליה כל בני עלמא ומי ששם בטחונו וחזקו בראוי בקב"ה לא יכולים להרע לו ולהזיק לו בני העולם. (דקבי אמר דוד (תהלים כ"ה) אלהי כח בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי) דכל מאן דשוי תוקפיה בשמא קדישא, אתקיים בעלמא שכל מי ששם מבטחו וחזקו בשם הקדוש הוי"ה כ"ה יתקיים בעולם כי יש לו הבטחון הגדול בשם הקדוש.

העולם הזה נברא בדיון, כדי שיתנהגו בני אדם על פי דיני התורה

מאי טעמא, בגין דעלמא, בשמיה קדישא אתקיים ומה הטעם לזה, לפי שהעולם עומד ומתקיים בשם הקדוש הוי"ה ב"ה. הרי הוא דקתיב זה מה שכתוב, (ישעיה כ"ו) כי ביה יהוה (דף כ"ב ע"ב) צור עולמים: צייר עלמין. דהא בתרין אתון אתברון עלמין, עלמא דין ועלמא דאתי ופירוש, שהקב"ה צייר ב' עולמות העולם הזה והעולם הבא בשתי אותיות י"ה שבהם הם נבראו אות י' עולם הבא ואות ה' העולם הזה. עלמא דא, בדינא אתברין,

ועל דינא קיימא, הריא הוא דכתיב העולם הזה נברא במדת הדיון ועומד וקיים על הדיון כמו שכתוב, (בראשית א') בראשית ברא אלהים הרי אלהי"ם הוא מדת הדיון. מאי טעמא, בגין דיתנהגון בני נשא בדינא, ולא יפקון מאורקא לבר. ומה הטעם שנברא העולם הזה בדיון, ומשיב כדי שיתנהגו בני אדם על פי דיני התורה ולא יצאו מדרך האמת והישר לדיון.

מדוע המצרים קבלו מכה קשה ופחד מהקולות של הצפרדעים

(דף כט ע"ב) ושרץ היאור צפרדעים ועלו וקאו בכיתך. רבי שמעון פתח ואמר, (ירמיה ל"א) קול ברמה נשמע נהי כבי תמרורים רחל מבכה על בניה וגו'. תא חזי, האי קרא איקמוה בכמה אתרי כא וראה זה הפסוק שרחל מבכה על בניה פירשנו אותו בכמה מקומות. והאי קרא קשיא זה הפסוק יש בו קושיה, רחל מבכה על בניה, בנהא דרחל יוסף ובגמין הווי ולא יתיר מדוע רק רחל בוכה הרי לרחל היו רק שני בנים יוסף ובגמין ולא יותר, ולאה (פולח) שית שבטין הווי דילה, אמאי בכת רחל ולא לאה ולאה הווי לה ששה שבטים א"כ מדוע כתוב רחל מבכה על בניה ולא לאה.

עיני לאה רכות מבכי על יעקב

אלא הכי אמרו כתיב, (בראשית כ"ט) ועיני לאה רכות. אמאי רכות אלא התירין לזה שידוע שאמרו רבותינו על הפסוק "ועיני לאה רכות" ומדוע היו עיני לאה רכות בגין דכל יומא נפקת לפרשת ארחין, ושאלת על עשו לפי שכל יום ויום היתה יוצאת לפרשת דרכים ושאלת על עשו מה מעשיו לראות מה אומרים עליו הבריות כי שמעה שהיא צריכה להתחזק עמו, והווי אמרין לה עובדיו דההוא רשע והווי אומרים לה את מעשיו והווי מספרים לה שהוא רשע מרשע איך שהוא מלטסם את הבריות וכו', ודחילת למנפל בגו עדכיה, והווי בכת כל יומא, עד דאתרברכו עיניה ולא פחדה ליפול

בגין דא יפקון מן ג

בגורלו והיתה מתפללת ובוכה בכל יום עד שנתרככו עיניה ונעשו רכות ולא כל כך יפות.

וקודשא בריך הוא אמר, אנת בכת בגין ההוא צדיקא, דלא תהוי בערכיה דההוא רשע אמר הקב"ה את לאה הצדקת בכית עבוד אותו צדיק לזכות להתחזק עם יעקב כדי שלא תפלי בגורלו של אותו רשע עשו. חז"ל, אחתך תקום בפרשת ארחין, ותכפי על גלותהון דישאל דעי לך לאה אני נשבע שאחזקך רחל תעמוד בפרשת דרכים ותבכה מרוב צער על גלותהם של ישראל תחת זה שאת בכית להיות בחלקו של יעקב, ואת תקום לנו ולא תכפי עליהו ורחל איהי בכת על גלותהון דישאל ואת לאה תעמדי בפנים לא בפרשת דרכים אלא את תהיי כמערות המכפלה עם האבות, אלא שרחל היא תעמוד בפרשת דרכים ותבכה עליהם ולכן רחל היא שבוכה על גלותהם של ישראל כי הם בוכים על קברה והיא בוכה עליהם.

רחל אילמת ואין לה כח לבכות על בניה

תא חזי, כנסת ישראל הכי אקרי, רחל בא וראה, השכינה נקראת בשם רחל. כמה דאת אמר, (ישעיה נ"ב) וברחל לפני גוזזיה נאלמה כמו רחל שהיא נעשית אילמת ולא יכולה לדבר מפני גוזזיה שהם השרים התחתונים. אמאי נאלמה. דכד שלטין שאר עמין, קלא אתפסק מינה, והיא אתאלמות ומסביר מדוע היא נעשית כאילמת היות שכאשר שולטים ומושלים אומות העולם על ישראל מחמת העוונות והם בגלות תחת אדונים קשים הקול שלה נפסק מחמת הצער והיא נעשית כאילמת כי התחתונים לא נותנים לה כח ולא מעלים לה מ"ן.

בשרחל בוכה נשמע קולה עד ירושלים של מעלה

ודא הוא דכתיב, קול ברמה נשמע נהי כבי תמרורים. קול ברמה נשמע דא ירושלים לעילא רחל מבכה על בניה, וזה מה שכתוב קול ברמה נשמע במקום גבוה ורם והיא ירושלים של מעלה שהיא סוד הכינה, שעד שם למעלה נשמע שרחל בוכה על בניה שהם בגלות, דהיינו כל זמנא דישאל אנון בגלותא, איהי מבכה עליהו דאיהי אמא דלהון כל זמן שישאל בגלות, השכינה בוכה עליהם מכיון שהיא האמא שלהם. מאנה להנחם על בניה. מאי טעמא. כי איננו מה הטעם שממאנת להנחם כי עם ישראל אינם עם הקב"ה ולא נמצאים בארץ הקדושה כבנין בית המקדש, כי אינם מבכי ליה ומקשה מדוע אמר כי איננו בלשון יחיד, היה צ"ל כי אינם בלשון רבים, אלא, בגין דבעלה דאיהו קול, אסתלק מנה, ולא אתחבר בהרה ומתוך, בגלל שבעלה שהוא פרצוף ז"א בסוד הקול נסתלק ממנה ולא נתחבר עמה בסוד היחוד כי השכינה בגלות עם עם ישראל.

זוהר על הפרשה

החשק של הצדיקים הוא להזכיר לקב"ה על גלות השכינה

כד אתפליג ליליא, אנון דתיאובתא דילחון לאדכרא תדיר לקודשא בריך הוא מפרש הרב מעלת תיקון חצות ואומר, כי בזמן חצות לילה, אלו הצדיקים שהחשק שלהם להזכיר תמיד לקב"ה, להזכיר על גלות השכינה ותיקון השכינה, לא יחבי שכיבו ללבא לא נותנים דומיה ללבם, וקיימין לאדכרא ליה לקודשא בריך הוא ועומדים בחצות לילה להזכיר לקב"ה על תקון השכינה. כד סליק צפרא, מקדימין לבי בנשמתא כאשר עולה אור הבוקר מקדימים לבא לבית הכנסת, ומשכחאן ליה לקודשא בריך הוא ומשכחים לו לקב"ה. וכן בטר פלגות יומא וכן אחר חצות היום, מתפללים תפילת מנחה. וכן בליליא, כד אתחשף ואתדבק ליליא בחשוכא וכת שמשא וכן בלילה כאשר נחשך היום וגדבק הלילה בחושך ושוקעת השמש, הם מתפללים ערבית להמתיק הדינים. על אלין כתיב ועל אלו נאמר (ישעיה סב ו) המזכירים את ה' הנה אל דמי לבם. ודא עמא קדישא דישאלא וזה העם הקדוש עם ישראל, שלא פוסקים מלהתפלל ולשבח לקב"ה.

מחמת הרעש הגדול של הצפרדעים לא היה יכול אדם לדבר עם חבריו והתעקקות והילדים היו מתים

ועל דא, אדכר לון קודשא בריך הוא במצרים ועל זה זכר להם הקב"ה במצרים את הזכות שעם ישראל יתפללו לפניו כל יום ג' תפילות, וסליק על פרעה אלין דלא משתככי יממא ויליליא והביא על פרעה את אלו הבריות שלא שוקטים יום ולילה, ומאן אנון ומי הם. עוררעניא, דקלחון לא משתכך תדיר אלו הצפרדעים שקולם לא שקט לעולם, ובהם העניש את פרעה, בגין דאתקין בעמא קדישא, דלא משתככי יממא ויליליא לשכחא ליה לקודשא בריך הוא כשכיל שהחזיק פרעה בעם הקדוש שלא שוקטים יום ולילה לשבח לו לקב"ה. ולא הנה בר נש במצרים, דיכיל למשתעי בחדרי הודי וגדולה היתה מכת הצפרדעים כל כך, עד שלא היה אדם במצרים שיכל לדבר עם חברו מחמת הרעש. ומנייהו אתחבלת ארעא ומהם נשחתה ונתקלקלה ארץ מצרים. ומקלחון הוו ינוקין ורבין מתין ומחזק הקול היו התינוקות והילדים במצרים מתים.

ואי תימא ואם תאמר תיך לא יכלין לקטלא לון איך לא יכלו להרוג את הצפרדעים. אלא ומתין, אי ארים בר נש חוטרא, או אבנא, לקטלא חדא שאם היה מצרי מרים עץ או אבן להרוג אחד מהם, אתבקעת, ונפקין שית מנה מגו מעהא היתה נבקעת ויוצאים ששה צפרדעים ממנה מתוך מעיה, ואזלי וטרטשי בארעא, עד דהוי מתמנע למקרב בהו והולכים ומחבלים בארץ מצרים, עד שהיה מן הנמנע להתקרב אליהם.

נשא, בכל מה דעבדי יחי שם של ה' מבורך מן העולם ועד העולם, שהוא פקיד וזכר מעשיהם של בני אדם בכל מה שעושים.

כתיב כתוב (בראשית י"ב) על שרה אמנו וידאנו אתה שרי פרעה ויהללו אתה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. האי קרא לקדשא הוא דאתא זה הפסוק לדרשה הוא בא. תלת פרעה הכא שלש פעמים נזכר פרעה בפסוק, והם כנגד שלשה מלכי מצרים שנקראו פרעה, ומלכו במצרים מזמן אברהם אבינו עד שיצאו ישראל ממצרים. חד, בכהוא זמנא אחד באותו הזמן אצל שרה. וחד, ביומוי דיוסף ואחד בימי יוסף. וחד, ביומוי דמשה דאלקי בקולפוי ואחד בימי משה רבנו שלקה במקלו. (ס"א האי קרא כלא אתקנים בפרעה קדמאא אכל בשעתא וכו') (והאי קרא אתקנים).

למה הצפרדעים הגיעו רק למטה של פרעה

פרעה קדמאא, בשעתא דאתנסיבת שרה לגביה ומפרש והולך שפרעה הראשון בשעה שנלקחה שרה אליו, רמז לאמנין, וציירו ההוא דיוקנא באדריה על ערסיה בכותלא, לא נח דעתיה, עד דעברו דיוקנא דשרה בגסירו רמז לאומנין שלו שיציירו את הדיוקן של שרה בחדר משכבו-על מטתו בכותל, ולא נחה דעתו עד שעשו וחקקו את הדיוקן של שרה כתבנית עץ בולטת כתבנית גוף ממש, וכד סליק לערסיה, סליק לה עמיה וכאשר עלה למטתו העלה צורה זו עמו. כל מלכא דאתא אבתייה, הנה חמי ההוא דיוקנא מציירא ציורא כל מלך שבא אחריה היה רואה אותו הדיוקן מצוירת בצויר, והווי עאלין קמיה בדיחין והיו נכנסים לפניו ברחנים, ועדין לא היה שמת, כד סליק לערסיה הנה אתהני בכהוא ציור אכל כאשר עלה למיטתו היה נהנה מאותו הציור של שרה. בגין כך, מלכא אלקי הכא תיור מכלא בשכיל כך המלך פרעה לקח כאן יותר מכולם. (תא תיך) תיניו דכתיב וחדו שכתוב, ובחדר משכבך ועל מטתך בשכיל צורת שרה שהיתה על מטתו. ולכתיב ואח"כ, ובבית עבדיך ובעמך. ובכלהו לא כתיב על מטתם אלא בשאר העם לא כתוב על מטתם, אלא ליה בלחודיה אלא בפרעה לבדו ובשכיל צורת שרה שהיתה על מטתו.

מן גלותא ברחמי

כל זמן שישראל בגלות רחל מבכה עליהם

ותא חזי, לאו שעתא חדא איחי, דככת עליהו דישאלא ובא וראה לא היתה רק שעה אחת שרחל בכתה על עם ישראל, אלא בכל זמנא וזמנא דאנון בגלותא אלא כל זמן וזמן שהם עדיין בגלות היא בוכה עליהם. ובגניי כך, קודשא בריך הוא גרם לון קלא למצראי ומפני שגלות מצרים גרמה שישתלק "הקול" מהשכינה, כלומר שהשתלק קוב"ה משכינתיה, ולכן הקב"ה גרם להם קול למצרים במכת בכורות, דכתיב, שכתוב (שמות י"א) והיתה צעקה גדלה בכל ארץ מצרים, אשר כמחה לא נהיתה וגו' כי הקב"ה בתחילה הכה אותם ושיגע אותם והיו מכים ראשם זה בזה ובסתלים עד הבוקר. וזמין לון קלין אתרנין, באנון עוררעניו, דרמאן קלין במעיייהו, והווי נפלי בשוקי כמתים והזכין להם קולות אחרים באותם הצפרדעים שהיו רמז קולותיהם במעיים של המצרים והיו נופלים בשווקים כמתים.

הצפרדעים שנכנסו לאש הלכו חיים בתוך התנור ולא נשרפו

ותעל הצפרדע שואל מדוע כתוב הצפרדע בלשון יחיד, חדא חות, ואולידת, ואתמליית ארעא מנייהו ומפרש, צפרדע אחת היתה, והשריצה עד שנתמלאה כל מצרים מהם. והווי כללהו מסרין גרמיהו לאשא והווי כולם מוסרים עצמם להכנס באש, דכתיב שכתוב ובתנוריד ובמשארותיד. ומאי הווי אמרי ומה היו אומרים (תהלים ס"ו) באנו באש ובמים ותוציאנו לריוח "כאש" זהו התנור, ו"במים" של לישת הבצק, ותוציאנו לריוח, אחרי שהלחם נאפה היו פועלים זרע חרש וכדמפרש לקמן. ואי תימא, אי הכי מאי איכפת להו למצראי דעאלין לאשא כל אנון עוררעניו ואם תאמר, אם כך מה איכפת להם למצרים שכל אותם הצפרדעים נכנסו באש אלא ומתרין כללהו עאלין לאשא, ואזלין בתנורא ולא מתין כולם נכנסו לאש אכל היו הולכים בתוך התנור ולא היו מתים. ואנון דמתין מאי קא עבדי ואלו שמתו מה עשו. נהמא הנה בתנורא ועאלין בגו נהמא לחם היה בתנור, ונכנסו בתוך הלחם ומתבקעין ונפקי מנייהו אתרנין, ואשתאבין בנהמא והצפרדעים נבקעו ויצאו מהם צפרדעים אחרים, ונשאבו בתוך הלחם. אתו למיכל מנה ההוא פתא, אתהדרו עוררעניא במעיייהו, ורקדו ורמאן קלין, עד דהווי מתים וכשאבו המצרים לאכול מאותו הלחם, היה נהפך לצפרדעים בתוך מעיהם, והיו רוקדות ומרימות קול עד שהיו מתים. ודא קשיא לון מכלא וזה היה קשה להם יותר מהכל.

תא חזי בא וראה, כתיב כתוב ושרין היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך. פרעה איחו אלקי קדמאא מכלהו ויתירי מכלהו פרעה הוא שלקה הראשון מכולם ויותר מכולם, כמ"ש ובכה ובעמך ובכל עבדי. ליהוי שמייה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא, דהוא פקיד עובדין דבני

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואל'י שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש'**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

להם, שהוא רוצה להחזיק תלמיד חכם. אמרו לו,
"יש תלמיד חכם אחד מבוגר, שהוא חולה מאוד, אף
אישה לא מתחתנת איתו, כי הוא לא יכול ללכת".
הלך ה'בבא סאלי' לביתו של אותו תלמיד חכם, ואמר
לו, "אני רוצה לתמוך בך כל חודש".

"כבוד הרב," הוא אמר לו. "אני לא צריך כסף, אף
שאין לי ממון. אני רוצה שתתפא אותי, ואני רוצה
להתחתן..."

אמר לו ה'בבא סאלי', "אני מברך אותך שתהיה
בריא, ותביא ילדים, ובפעם הבאה שאבוא אני אראה
אותם". עברו חודש וחודשיים, והגיעה לצפת גברת
אחת מארצות אמריקה, ונכנסה לגור לא רחוק מביתו
של אותו תלמיד חכם. היא שמעה שגדל שם תלמיד
חכם, צדיק ומסכן, שאין מי שינקה לו את הבית, אז
היא היתה נכנסת, והיתה מבשלת, מנקה ומסדרת.

שאלו אותה השכנות, "מדוע הינך נכנסת לביתו?
והרי אף אם מקפידים על כל דיני ייחוד שבשו"ע,
מכל מקום אין זה דרך צניעות". אחת מהשכנות
הציעה בנדיבות, "אולי תרצי להתחתן איתו? אחרי
הכל הוא אדם צדיק". ואכן באה האישה האמריקאית
בעצמה לדבר איתו.

"אתה רוצה להתחתן?" היא שאלה אותו.

"לא," הוא ענה לה. "אבל, אם יש לך בת בגיל עשרים,
אני מוכן להתחתן איתה, כי אני רוצה שיהיו לי ילדים.
"אבל," התפללה האישה, "למה שתתעצב להתחתן
איתה? אתה כבר בן ארבעים, ולא יכול ללכת".

היא קראה לבת שלה, ושאלה את פיה האם היא
מוכנה, ומיד ללא כל היסוס אמרה, "אני רוצה
להתחתן עם התלמיד חכם". האישה, שהיה לה כסף
רב, הביאה רופאים מיוחדים מחוץ לארץ כדי שיטפלו
בו, ואכן טיפלו בו בצורה טובה ונתנו לו תרופות, וחוץ
זמן קצר עמד על הרגליים והתחיל ללכת. הם התחתנו,
ונולדו להם ילדים.

אחרי כמה שנים, בא ה'בבא סאלי' לבקר בעיר. אמרו
לו, "בוא תראה את הניסים שעשית...".

זה כוחה של ברכת יהודי צדיק, שכל כך פועלת
בעולמות העליונים. ממש פלא פלאות.

נכנס ויוצא מבית האסורים. עוד אמר, שהראשון
שהרב אמר לו שאין לו תקנה, נדרס והלך לעולמו.
וזה שאמר לו שיש לו תקנה, נעשה בעל תשובה גמור
ותלמיד חכם חשוב.

האוטובוס חיכה שהרב יגמור להתפלל

סיפר חכם מרדכי אליהו זצ"ל, שכעת שעלה ה'בבא
סאלי' לארץ, וירד בנמל חיפה. הגיע מפקד אחד
במשטרה, והציע לו לעלות לרכבו אשר יקח אותו
לירושלים. אך ה'בבא סאלי' לא עלה, בהסבירו: "הרי
האוטו שלו נוסע בשבת". וחיכה לאוטובוס שיגיע
ונסע עימו. באמצע הדרך, שם הרב אל ליבו שהגיע
זמן מנחה. ואמר לנהג, "תעצור ותחכה לי כיון שאני
צריך להתפלל מנחה". אמר לו הנהג, "אין כזה דבר
לעצור באמצע הדרך". נענה הרב לעומתו שחפץ
לעצור ולדרת לאלתר, הנהג עצר והוריד אותו,
והרב התפלל מנחה. בינתיים, הנהג ניסה להתניע את
האוטובוס כדי להמשיך בנסיעה, אך ללא הצלחה.
וכל עוד הרב התפלל לאט לאט, מנוע האוטובוס נדם
וכל נסיונותיו של הנהג להתניע עלו בתוהו. כשסיים
ה'בבא סאלי' את תפילתו, עלה לאוטובוס ואמר לנהג,
"תיסע!" ולפליאת כולם הנהג התחיל לנסוע... או אז
ידע הנהג שאיש אלוקים קדוש נוסע עימו.

לא רוצה כסף, רוצה אישה וילדים

מעשה היה, שבא ה'בבא סאלי' לחכמי צפת ואמר

רבי ישראל אבוחצירא - "באבא סאלי" זצוק"ל

אל תגיד אין - יש!

סיפר רבי אברהם מזגרי, שיום אחד
הוא היה עם ה'בבא סאלי' בביתו
שכירושלים, ובאו אורחים. אמר לו
ה'בבא סאלי', "רבי אברהם, תפתח
את המקרה. תביא להם פירות, ותביא
להם דברים לאכול". פתח רבי אברהם את
המקרה, וראה שהוא ריק. הוא פנה לרב ואמר,
"כבוד הרב, 'ואלו' - אין!". אמר לו ה'בבא סאלי',
"תחזור. יש!" הוא חזר, פתח שוב את המקרה, וראה
שאין.. שוב הוא בא לרב, ואומר לו שאין. ענה
הרב, "אל תגיד 'אין'. אמרתי לך שיש...
תחזור!" חזר, וראה שהמקרה היה מלא
מפה לפה ככל טוב. יש דברים כאלה
בעולם??

כל אחד ותקנתו שלו...

פעם נכנסו שלושה גנבים לביתו של
ה'בבא סאלי'. הם ידעו שכל יום אנשים
באים ונותנים כספי צדקה אצל הרב, ואמור
להיות שם הרבה כסף. ראו שהרכבנית יצאה מהבית,
ונכנסו.

הרב היה רכון על השולחן ולמוד. בינתיים,
פתחו הגנבים את כל המגירות בבית,
וכשרצו לצאת עם כל הכסף שאספו,
לא מצאו את פתח הבית. כל מה
שעשו, לא עזר. חצי שעה הם הסתובבו
בתוך הבית, ולא מצאו את הפתח. איך
זה יכול להיות?? ואז הבינו שזה בגלל
הצדיק. הם הלכו והחזירו את כל הכסף
למקום, וכשבאו לצאת, הרים לפתע ה'בבא
סאלי' את ראשו ושאל, "מה אתם צריכים?" אמרו
לו, "סליחה, באנו לקחת את הכסף ולא מצאנו את
הפתח, והחזרנו הכל. שהרב ימחל לנו. אנחנו
נחזור בתשובה. יאמר לנו הרב, מה יהיה
איתנו??"

אמר הרב לראשון, "אתה, אין לך
תקנה".

לשני אמר, "אתה, יש לך תקנה".

לשלישי אמר, "אני לא יודע מה לעשות
איתך...".

ראו בפגיעה שפוגעים ביהודי הנתון לחסותם פגיעה כבבדום.

כשמוע ראש המשפחה הערבי, אשר משפחת רבי מסעוד היתה נתונה לחסותו, כי 'בבא סאלי' נחטף, בא אל רבי מסעוד ודרש ממנו שלא לשלם עדיין את כופר הנפש לחוטפים. הוא הסביר כי בכונתו לחקור ולדרוש מי הם החוטפים, והוא יבוא עמם במשא ומתן לשחרר את החטופים גם בלי תשלום הכופר. אם יצייתו - מוטב. ואם לא, יצא למלחמה.

רבי מסעוד חשב רבות אם לשמוע לו אם לאו, והחליט לא לשמוע לו ולשלוח את דמי הכופר לחוטפים ולשחרר את 'בבא סאלי' וחבריו. החליט ועשה. ותוך כמה ימים החזירו את החטופים בריאים ושלמים, והעיר תפילאלת צהלה ושמחה.

כשמוע הערבי, בעל החסות, כי רבי מסעוד שילם כופר לחוטפים ולא שמע בקולו, עלתה חמתו באפו. בשצף קצף בא אל רבי מסעוד בטענה, כי בשלמו כופר נפש לחוטפים, הוא למעשה השפיל את כבודו בעיני הערבים, כאילו אין ביכולתו להציל עשוק מיד עשוקו.

ענה לו מורנו, זכר צדיק לברכה: "דע לך! ברור לי, שאתה ומשפחתך בוודאי הייתם יוצאים למלחמה עם החוטפים, אך אחריתו - מי ישורנה? מי יודע כמה היו נהרגים משני הצדדים? מי יודע אם החוטפים היו משאירים את בני וחברו בחיים? חושב אותה כי מטרתם היתה כופר נפש? אין חטיפה זו חטיפה לבצע כסף, אלא חטיפה זו היתה בשליחות השטן וגוגנדא דילה, לאבד ולהרוג ילד קדוש מן העולם. ובכח זכות אבותינו הקדושים ובכוח התפילות והצדקות, הם שינו את דעתם והסתפקו בכופר נפש."

והסביר לאותו ערבי על גודל מעלת נשמתו הגבוהה של בנו הצעיר.

נדהם הערבי לשמוע את דברי רבי מסעוד, אך קיבל את הדברים ברוח טובה. מאז, עלתה קק המשפחה בעיניו, ובפרט קרנו של 'בבא סאלי' זיע"א.

וראים איזה כוח יש למי שלומד תורה. מדריכים אותו מהשמיים מה לומר בפיו. הבבא סאלי השכיל לכוון את ההפצצה לרגע שבו היכלי התורה היו מלאים בלומדים, וכך נסכבה שמירה עליונה נוראה. הכל הקב"ה מסובב, כן יעזור ה' לעמו ישראל תמיד.

חטופים בידי השטן

ביום מן הימים, לאחר יום למודים ארוך ומייגע, יצא הילד ישראל אבוחצירא - שהיה אז בן תשע או עשר - יחד עם חברו רבי יחיא מהשיבה, בדרכס הביתה. והנה, באחד מעיקולי הדרך התנפלו עליהם ערבים, תפסו וחטפו אותם.

בשעות הערב המאוחרות, כשעדיין לא חזר הביתה, החלה אימו הרבנית לדאוג. היא השיחה את דאגתה בפני בעלה רבי מסעוד, וזה השיבה, "אל תדאגי, בוודאי הוא בישיבה ושוקד על לימודו". אך משעבר הלילה ולא מצאוהו, לא בישיבה ולא בבית הכנסת, החלו החיפושים אחריו.

בינתיים, נודע שגם חברו לא חזר לביתו. חדרה אחזה את יהודי תפילאלת, ומיד התכנסו בבית הכנסת, לזעק וללהתקן לבורא יתברך שישכב את בניהם לגבולם בריאים ושלמים. רבי מסעוד חילק צדקה

לרבני העיר וערך פדיון נפש, ואכן, תשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה, וכך בדרת החשכה, הגיע שליחם של החוטפים והודיע שהחוטפים מוכנים לשחרר את החטופים תמורת כופר נפש.

כתפילאלת, חיו היהודים תחת חסותן של משפחות ערביות. כל משפחה ערבית מכובדת היתה לזקחת תחת חסותה משפחה או שתיים מהקהילה היהודית. אי לו לאותו גוי שייגע כממונו או כגופו של יהודי שתחת חסות משפחה אחרת. הערבים היו יוצאים למלחמה אחד עם השני עד שפוף דם עבור היהודים שתחת חסותם, כי

תחכה עוד שעתיים

לפני שנים, כשרצה ראש ממשלת ישראל מר מנחם בגין להפציץ את הכור הגרעיני בעיראק, הוא הלך לרבנים לבקש את ברכתם להצלחת המבצע המסוכן. אחד הרבנים שאליהם הלך, היה ה'בבא סאלי'.

כשנכנס בגין ל'בבא סאלי', אמר לו הרב, "לדעתי הכל בסדר, אבל אני מבקש ממך שתדחה את ההתקפה בשעתיים".

"אין בעיה", אמר בגין. "נדחה את שעת התקיפה". שאלו אחד כך האדמו"ר"ם האשכנזים את ה'בבא סאלי', "למה כבודו אמר לו 'עוד שעתיים'?"

שני מימין סידנא בבא סאלי, קיצוני משמאל הבבא מאיר

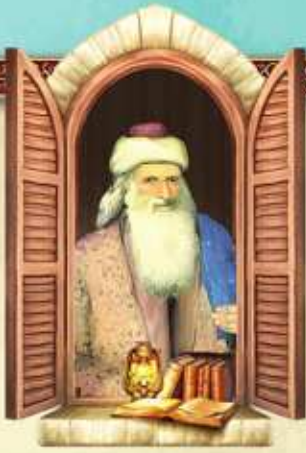
אמר להם, "השעה שהוא רצה לתקוף היתה שעת הפסקת הצהריים של האברכים. אחרי שיחזרו ללמוד יהיה יותר טוב".

סיפר טייס אחד, שקבוצות-קבוצות של מטוסים השתתפו בתקיפה. היו מטוסים האחראים להפצצת הכור, ועוד נוספים האחראים לשמור עליהם מלמעלה. ואותו טייס סיפר שהיה מהצוות שהפציץ שם. מאוחר יותר, נשלח לשליחות בלונדון.

"ישבתי באיזו מסעדה עם קצין עיראקי בכיר, שהיה אחראי על הכור הגרעיני, "סיפר הטייס. "הוא אמר לי, 'אני רוצה להגיד לכם, שה' איתכם. כי ביום שבאתם להפציץ, זה לא יכול להיות שאנחנו לא שלחנו אפילו טיל אחד. הרי הכל מסביב היה מוקף במערכות טילים, וכל המערכת פתאום השתתקה. ומה עוד, שאותו יום היה חום של חמישים מעלות. אין חום כזה בכגדד. אני ארבעים שנה יושב שם, ואף פעם לא בא אף אחד להפציץ. אמרתי לחיילים, לכו תקנו לכם קצת שתיה קרה, ותתענגו."

"ככה היהודים באו והפציצו, "סיכם הטייס, "ואף אחד לא החזיר להם שום דבר. ואך ורק הם יודעים להפעיל את ההפצצות, אך הם לא היו שם באותה העת, איזה פלא פלאות".

זה בדיוק מה שאמר לו הרב, "תחכה שעתיים...". שהם ילכו לקנות ארטק...

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

שהם בשימוש תדיר כל היום, ומ"מ אפילו כלי שתיה, אם ברור לו שלא ישתה עוד, אסור (משנ"ב ס"ק כט, כה"ח ס"ק כג), ומאידך אם יהיה לו שימוש בכלי אכילה, אפילו אחר סעודה ג', כתבו האחרונים דמוטר לו לשטוף (משנ"ב ס"ק כח, כה"ח אות מב, חזו"ע שבת ח"ו עמ' ק).

ואם יש לו סט כלים אחד, ראוי להחמיר שלא לשטוף את הכלים המלוכלכים, כדי שלא לטרוח בשבת טירחה יתירה (כה"ח ס"ק לט, לית חן סי' ע, שבט הלוי ח"ו סי' מב), אמנם בשו"ת משנה הלכות (ח"ג סי' מ) כתב שאפילו יש לו כלים אחרים, מותר לשטוף את הכלים המלוכלכים.

ומ"מ אם הסירים מביאים זכוכים, או ריה, או אי נעימות, וכן כלי כסף שיכולים להתקלקל אם לא יסיר את שאריות המאכל והמשקה מותר לשוטפם, כיון שזהו צורך השבת (שולחן שלמה עמ' לג, חזו"ע ח"ו עמ' קד, שש"כ פי"ב ה"ב).

האם מותר לשפוך לסירים מים שלא ידבקו בהם המאכלים?

לדעת האורלי"צ (ח"ב פל"ד ס"א) אסור, משום מכין משבת לחול, ואף ליטול ידיו ע"ג אסור אם מתכוון לשרותם, ולדעת החזו"ע (ח"ו עמ' קב) מותר לשפוך מים לתוך הסירים כדי למנוע דיבוק השאריות בדופני הכלי, וכן התיר הגר"ז אויערבך (מנחת שלמה מהדו"ת סי' לו אות ו),

ויש אומרים (שש"כ פי"ב ס"ג ובהערה יא) שכל מה שהתירו, דווקא שעדיין לא נדבקו המאכלים לסיר, אבל אם כבר נדבקו אסור אמנם כתב שם (בהע' יא) שאם עושה ע"י הערמה כגון שנוטל עליהם את ידיו מותר.

האם מותר לשטוף את גביע הקידוש?

כתב בחזו"ע (ח"ו עמ' קב) שאם הוא רק בשטיפה בעלמא בלא שפשוף מותר, וכן התיר בשולחן שלמה (תניא סי' לו אות ו), אמנם סיים בחזו"ע (שם) מ"מ הרוצה להחמיר ע"ע יכול להדיח הכוס כדי לשתות בו מים וכך ישאר נקי.

סימן שכב

בדין עשיית גורלות בשבת

האם מותר לעשות גורלות בשבת?

השו"ע (בסימן שכב סע' ו) כתב שמוטר לעשות גורלות על מנות בשבת, רק לבני ביתו, שהם לא מקפידים אם יעלה בגורלם מנה פחותה, אבל אם החלוקה עם אנשים אחרים שמקפידים על גודל החלק שיקבל כל אחד, אסור, ומבואר בגמ' (שבת קמט.) שאם המנות שוות יש לחוש שיבואו לידי מידה, משקל, ומנין, אבל אם המנות אינם שוות, אסור משום שדומה למקח וממכר.

וכן לעשות גורלות ע"י פתקים, כגון שרושמים שמות ומי שעולה מקבל עליה לחזרה, לדעת הכה"ח (ס"ק לה) והמשנ"ב (ס"ק כד בשם המג"א) אסור, והביא המשנ"ב בשם השכות יעקב שמתוך ספר מותר, ובאיש מצליח (ע"ד המשנ"ב ס"ק כד) כתב בדעת השכות יעקב שמוטר בכל גווני אלא שעדיף מתוך ספר, אמנם בילקו"י (שבת ח"ב עמ' קצה) כתב, מי שמקל לעשות גורלות אף בפתקים יש לו על מי שיסמוך, נמצא שלכתחילה אין לעשות גורלות בשבת, וכן כל העושים הגרלות בשבת, כגון בחברות תהילים [וכיוצא בהם], יש להתייעץ עם מורה הוראה איך האופן המותר לעשות גורלות בשבת.

סימן שכב

דיני הדחת כלים בשבת

האם מותר להדיח את כליו המלוכלכים לאחר סעודת השבת?

כתב השו"ע (סי' שכב סע' ו) מדיחים כלים לצורך היום, כגון שנשארו לו עדיין סעודה לאכול, אבל לאחר סעודה שלישית אין מדיחים, ואפילו שהוא קודם השקיעה, אסור, וכתב בלית חן (אות ע) שגם אחרי סעודה ראשונה ושניה אין היתר לשטוף אלא רק את הכלים שיצטרך להם בלבד, אמנם דעת המנוחת אהבה (ח"א פי"א סע' ה) שמוטר לשטוף את כל הכלים.

וכ"ז בכלי אכילה, אבל כלי שתיה לכו"ע מותר, כיון

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

במכון להוצאת ספרי קודש החליטו לחלק בכל הבתי כנסת בעיר ביותר חומש "שמות" מפאר היוצא לאור על ידם, כך שכל אחד שיתפס את החומש יתוודע לטיבו ויחפץ לרכוש חומש חומשי תורה אלו.

דוד נכנס לבית הכנסת לתפילת ערבית וראה את השליח מניח ערימת חומשים. כיוון שדוד יודע שבית הכנסת בו הוא מתפלל בשבת סגור כעת, ובוודאי לא יוכל השליח להניח אצלם חומשים, התקשר דוד אל מנהל ההוצאה לאור ושאל אותו אם בכוונתו שהחומשים יהיו דווקא בבית הכנסת בו הניח אותם השליח, או שיכול הוא לקחת מהם לבית הכנסת אחר, ענה לו המנהל כי מבחינתו אין לו שום כוונה לזכות את החומשים דווקא לבית הכנסת זה, ויכול הוא ליטול משם חומשים גם לבית הכנסת שלו.

כשיצא דוד עם עשרה חומשים מבית הכנסת בא אליו הגבאי בטענה "כיצד אתה לוקח מחומשים אלו שניתנו לבית הכנסת שלנו" השיב לו דוד כי שאל את מנהל ההוצאה לאור והמנהל אמר במפורש כי אין בכוונתו לתרום את החומשים לבית הכנסת זה דווקא.

המתפללים שהיו במקום העירו שאף על פי שהמנהל לא התכוון לזכות לבית הכנסת, מכל מקום בית הכנסת זכה בחומשים מדין חצר, שהרי קיימא לן חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו, באו דוד והגבאי לשאול מה הדין במקרה זה?

תשובה: דוד זכה בספרים לבית הכנסת שלו, ואין הגבאי יכול להוציאם מידו.

הנימוק: גם אם בית הכנסת בו הונחו החומשים היה חצר המשתמרת, וק"ל דחצר המשתמרת קונה לו שלא מדעתו, מ"מ נחלקו הפוסקים אם חצר בית הכנסת קונה, ע"י קצות החושן (סימן ר סק"א) שכתב בשם האגודה שאינה קונה, והביאו המשנה ברורה (סימן קנד סקנ"ט) וכתב שיש חולקים ע"ש. ועל כן כיוון שדוד החזיק בחומשים יכול הוא לטעון קים לי שאין חצר בית הכנסת קונה ואין מוציאים מידו.

לזכרון עולם במיכל ה'

להנצחת יקירך
03-5520004

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

לדעת להוריד את הראש

והפשתה והשעורה נכתה כי השעורה אביב והפשתה גבעול, והחיסה והכוסמת לא נוכו כי אפילות הנה" (שמות טו, לא). במכת ברד נאמר: "והפשתה והשעורה נכתה כי השעורה אביב והפשתה גבעול, והחיסה והכוסמת לא נוכו כי אפילות הנה" (שמות טו, לא-לב), ופירש רש"י נכתה מלשון שכירה היינו שהפשתה והשעורה נשכרו כי הם קשות וחזקות, אבל החיסה והכוסמת לא נשכרו כי הם היו עדין רכות וכופפו ראשן כנגד הברד שירד בחזקה ועל ידי זה ניצלו.

ובגמרא (יבמות קכא.) איתא "תניא אמר רבן גמליאל פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שנשכרה והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה ורבי עקיבא הוא, וכשעליתי ביבשה בא וישב ורץ לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך, אמר לי דף של ספינה נודמן לי, וכל גל וגל שבא עלי נענתי לו בראשי, מכאן אמרו חכמים אם יבואו רשעים על אדם יענעו להם בראשו". - פירש"י ידחה מפני השערה ולא יתגרה בהם. כשמודדים את הראש ולא מתנגדים, מיד הכל נרגע, וגם הסערה הגדולה שככה.

מסופר על רבי אריה לוי שהיה ממשפחה מאוד עניה, ומפני שהיה צדיק גדול במידות בתורה וביראת שמים, זכה והתחנך עם משפחה מאוד מיוחסת. לאחר החופה כנהוג נכנסים לחדר יחוד ושם רגילין שהחנך והכלה נותנים זה לזה מתנות, אבל לחנך לא היה כלום מה ליתן לכלה, ובמקום ליתן לכלה את מתנתו אמר לה כזה הלשון: את יודעת שאני בחור עני וחסר כל, ואין לי ליתן לך כלום מתנה לנישואין, אבל אני יכול להבטיח לך מתנה ששווה הרבה יותר, והבטחתי היא, שמהיום והלאה עד מאה ועשרים שנה, בכל חיי נישואינו בכל ויכוה שיתפתח בינו, מעתה אני מבטיח לך שאומר לך שאת היא הצודקת, מיד גם הכלה הצנועה הצהירה גם היא מעתה בכל ויכוה אני אומרת שאתה הוא הצודק. כשחיים בדרך שכזאת זוכים להקים את אחת מהמשפחות המפארות בכרם ישראל.

שנו באבות (ד, א) איזהו גיבור הכובש את יצרו שנאמר "טוב ארך אפיים מגיבור ומושל ברוחו מלוכד עיר". מיהו הגיבור האמיתי לא זה שמנצח בוויכוח או בעימות או שהכניע את ירכו, הגיבור האמיתי זה שיוודע לכבוש את יצרו לא להגיב ולוותר הוא למעשה הגיבור והמנצח האמיתי, שמי שיוודע לשחוק לא מפסיד אף פעם לפי שהמלחמה

מתשעה ומחצה חודשים והנה להם כן זכר לאחר המתנה של תשע שנים!

לעומת זאת בבנין הסמוך למגורינו, ארע מיקרים תרגיים ביותר, באותו כניסה של הבניין נפטרו לבית עולםם ב' נשים צדקניות ביותר, ויהודי צדיק ויקר, בתוך פרק זמן קצר, וכולם כחצי ימיהם, ולא זכו לחנך את ילדיהם, באחד מן הימים פנה אלי ידידי השק שהתאלמן מרעייתו, ואמר לי בצער חבל שמתחילה לא וויתרתי לשכנים על בקשתם, וכך החל לספר את סיפורו באומרו תדע לך שכל הצער הגדול שנגרם בבנין, הכל הוא מחמת קפידות שפרצו בין השכנים, ובאמת שבתחילה היו כולם באהבה ואחוזה וידידות גדולה, אלא שבאחד מן הימים, השכנים מעליו, כקשו ממנו לבנות מרפסת סוכה מעל המרפסת השייכת לו, והוא לא הסכים לזאת, אלא שהשכנים היה להם צער רב מחמת כן, ובקשו הלוך ושוב, עד שנוצר אי נעימות אחד מן השני, והחלו להמעיט בדיבור אחד עם השני ולומר שלום רק בשפה רפה, לאחר תקופה קצרה גם לא הנהנו שלום אחד לחברו, ולאחר מכן החלו ויכוחים על דא ועל הא, וכן הלאה עד שגם שכנים אחרים תפסו צד בעניין, ונעשתה מריבה גדולה, ועתה יצאו כולם מופסדים מן הקפידות וכולם מתחרטים על העבר, אלא שאת הנעשה כבר אין להשיב שכר רעייתו הלכה לבית עולמה ושאר המקרים הטרדיים שקראו בבנין, ה' יצילנו ויחזירנו בתשובה שלימה לעבודתו.

וזהו מה דאיתא בתענית (כ.) "טובה קללה שקילל אחיה השילוני את ישראל יותר מברכה שבירכו כלעם הרשע, אחיה השילוני קלל בקנה אמר להם לישראל: "והיכה ה' את ישראל כאשר יגוד הקנה במים" מה קנה זה עומד במקום מים וגזעו מחליף ושורשיו מורכים ואפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושכות בו אין מזיזות אותו ממקומו אלא הולך ובא עימו, הפסיקו הרוחות עמד קנה במקומו. אבל כלעם הרשע בירכן בארז שנאמר "כארזים עלי מים" מה ארז זה אינו עומד במקום מים ואין גזעו מחליף ואין שורשיו מורכים אפילו כל הרוחות שבעולם נושכות בו אין מזיזות אותו ממקומו כיון שנשכה בו רוח דרומית עוקרתו והופכתו על פניו. ולא עוד אלא שזכה קנה ליטול הימנו קולמוס לספר תורה נביאים וכתובים. תנו רבנן לעולם יהיה אדם רק כקנה ואל יהיה קשה כארז". דהיינו שהקנה אפילו שנראה חלש וסובל מכות איומות מהרוח הנושבת בו בחזקה, והוא נראה כמסכן שבא והולך לאן שהרוח זורקת אותו, אבל למעשה הוא המנצח האמיתי, לבסוף הוא הזוכה, לא רק שאינו נשבר אלא שזוכה לכתוב ספר תורה שעומד בתוך ההיכל, שזהו למעשה הניצחון האמיתי.

חולפת על פניו והוא נותר איתן על עומדו, ושמח בנצחון שלוותו. אבל המחזיר מלחמה אף על פי שלכאורה זכה בעטרת הנצחון, בכל אופן כמה הפסד וחללים נפלו בדרך. - אדם צריך לדעת שבמלחמה אין מנצחים המנצח זהו מי שמפסיד פחות מפני שבכל ריב תמיד יש הפסד. לא שאסור לעמוד על עקרונות בחיים, אבל בכל עימות חברתי, בין בעל ואשתו, בין שותפים, בין חברים יש להתכופף כדי לדעת לשמור על השלום ועל החיים התקינים, שאם לא כן אפילו שאתה נלחם כדי להוכיח שהצדק עימך, אין אתה יודע כמה הפסד טמון בנצחון זה, מפני שתמיד ישאר כתם טמון בליבו של המובס, ואי נעימות בינכם יכולה להישאר זמן רב.

ביום חמישי האחרון, ניגש אלינו השכן לאחר התפילה, והודעני שבסעתי"ד מגיע לו מזל טוב להגל הולדת נכדו, והיום יכנס בעזה"ל בכריתו של אברהם אבינו ע"ה, כמובן שהשכנו לו בשמחה ברכת מזל טוב, ובברכות לבכיות להגל השמחה במעונו, ומיד פתח פיו ואמר הינך יודע מדוע זכתה ביתי שתחיה לכן שגולד כשעה טובה ומוצלחת, לאחר תשע שנות המתנה בכליון עניים? דע לך, לביתי ישנו שכן אשר גר בקומה מעליהם, ובאחד הימים פנה אליהם, וביקש שמעוניין שיתנו לו אישור לבנות מרפסת סוכה מעל מרפסת הסוכה אשר שייכת להם, הם השיבו שהם ישאלו את הרב שלהם כיצד לנהוג, ואכן כך עשו, פנו לאחד הרבנים הגדולים כפי שציין לי את שמו, ושאלוהו האם צריכים הם לוותר על הסוכה שלהם, כעבור השכן מלמעלה אשר משפחתו ברוכת ילדים, הרב השיב, שאינם צריכים לוותר לפי שעל פי הדין זהו רכושם הפרטי, וכן שאלו עוד תלמיד חכם והורה להם כן, אולם בכל זאת ישבו הזוג עם עצמם, והחליטו 'הרי מוותרין אין מפסידים' ומה גם שהוותרו ישמח במיוחד את השכנים היקרים, בתום החלטתם, הודיעו מיד לשכנים שמוכנים לחתום על הויתור, וכן עשו. והנה זה פלא! עתה כיום זה של הכרית של כנם, עברו בדיוק קצת יותר

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	לתרומות	הנצחות	03-5520004	מרדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

11 פריטים טמונים לפרשת וארא

"ותעל הצפרדע, ותכס את ארץ מצרים..."
מצאו 11 פריטים המסתתרים בתמונה

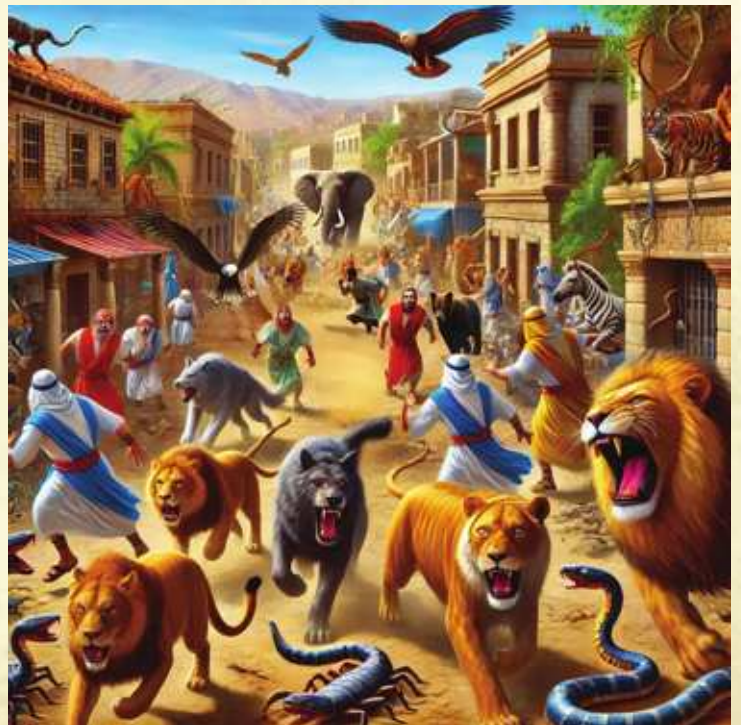

רשימת הפריטים:

- מטה עץ - אולי זה המטה של משה רבנו...
 - ספה דם - שנותנה ממכת דם.
 - כנים - מתכוננות למכה השלישית.
 - תנין - בא לבדוק את השטח לקראת מכת ערב.
 - שלד של דג - "והדגה אשר ביאר תמות".
 - מסבץ מצרי עתיק - ששמש לקניית מים מהיהודים.
 - סנדל מצרי - יתכן ונכלל למצרים במנוסתם...
 - לוח אבן - עליו כתוב בכתב חרטומים.
 - כד חרס עתיק - אולי בתוכו ימצאו מים ראויים לשתיה.
 - כובע מצרי - ששכח פרעה ליד האור.
 - נחש זקב - ברח מהארמון של פרעה.
- מי ימצא את כל הפריטים ראשון? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

במכת ערוב הגיעו לבקר במצריים חיות מכל העולם..
מצאו 20 הבדלים בתמונה שלפניכם!

הפתרון אצלך? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה - בהצלחה!

כרבי הרעבי

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

אינו רבר רע יורד מן השמים

נסיון שהקב"ה מביא עליו.

וכל תחושה אחרת של צער כאשר נמצא הוא כעת צרה אינה באה אלא מבחינת יצר הרע והכיסוי של רוח שאינה נכונה שיש באדם, וכמו שמצינו שכאשר יצאו משה ואהרן מעם פרעה נאמר "ויפגעו את משה ואת אהרן נצבים לקראתם בצאתם מאת פרעה, ויאמר אלהם ידא ה' עליכם וישפט אשר הבאשחם את ריחצו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לזת חרב בידם להרגנו". ופירש רש"י דרשו רבותינו שמי אמר זאת למשה ואהרן היו אלו דתן ואבירם, לפי ריבוי הרוח שאינה נכונה שהייתה עימם כך רוח ההתנגדות לטובו של ה' ולאמונה הצרופה שהקב"ה עושה הכל לטובה.

ומאידך מצינו ברבי עקיבא שאמר את הכלל 'כל דעביד רחמנא לטב עביד' וקיבל זו מרבו נחום איש גם זו כ"א שנה, כמבואר בגמ' מ"ק כא. והדבר ידוע שתנא האלקי נחום איש גם זו נקרא כן על שהיה אומר על כל מקרה בעולם גם זו לטובה, גם לרבות אפילו דברים שאינם נראים כטובים, וכמו שמצינו במעשה הידוע וכו', וכן מצינו בתלמידו רבי עקיבא במעשה עם הגר והחמור וכו', ורק מי שזכה לשלמות מידה זו דהיינו רבי עקיבא הוא זה שזכה להעביר את כל התורה מעם ה' לעם ישראל כמבואר ברש"י שכל התורה קבלנו מרבי עקיבא שהיה רבם של התנאים אשר כתבו את כל התוספתא ספרא סיפרי משנה וכו'.

מקבל דיבור ממידת הדין של הי"ת מחמת שגגה של דקות מן הדקות של התגברות רחמיו על מידת האמת, כלומר כאשר רואה משה רבינו את צעקן של ישראל והשעיבוד הנוסף שמוסיף פרעה לשעבדם 'תק לא ניתן וכו' על אף שידוע יותר מכל אחד מישראל שאין דבר רע יורד מן השמים וכל דעביד רחמנא לטב עביד, מתגבר עליו מידת הרחמים יותר מאמת צרופה זו ומחליט לנסות למותק את הדין בשורשו ג"כ על ידי בחינת דיבור בדין עם הקב"ה 'למה הרעת לעם הזה.. ומאז באתי לדבר בשמך הרע לעם הזה וכו'.

ואולם הקב"ה אומר לו והרי כבר אין צורך למיתוק אחר שכבר נגלתי אליך והודעתך על ענין הגאולה ומה לך ולהרהר כביכול אחר מידותי, והרי אם הרע לעם הזה ודאי שהוא דבר המוכרח לצורך תיקונם ורפואת נפשם ואי אפשר בלעדיו, ומדוע מתגברים מידת רחמך על ישראל על אהבתם וידיעת האמת שכן הוא דרך גאולתם. כמובן שברור שהתביעה על משה הייתה בדברים דקים מן הדקים שאין לקרוצי חומר כמונו להכין את מהותה, אבל תביעה זו באה ללמדנו יסוד גדול לכל מהות האיש הישראלי.

והיינו שצריך כל אדם לדעת שגם בחושך הגדול ובעומק הצרה גם שם נמצא הי"ת והכל הוא לטובה, ורק בכח הביטול המוחלט להי"ת בכול דרכיו ובשמירת התורה הקדושה במסירות נפש יכול להגיע לביטול גדול כזה לעמוד בשמחה ובטוב לבב בכל

**וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב
באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם.**

כתב רבינו בחיי ז"ל הזכיר לשון "וידבר אלהים" (פסוק ב) ולא אמר ויאמר ה', מפני שלשון דבור - לשון קשה, כענין שכתוב: "דבר האיש אדוני הארץ אתנו קשות" (בראשית מב, ל). ואילו בפרשת הסנה מצינו ט"ז אמירות למשה מפי הגבורה, ובכולן לא הזכיר בן דבור, אבל כאן על ידי שאמר משה "למה הרעותה" (שמות ה, כב) הזכיר לשון וידבר, ולשון אלקים גם כן הוא מידת הדין, וכא להודיחו ולדבר אתו משפט על זה, ויאמר אליו אני ה' נאמן להפרע, וכו'.

והנה הקדוש ברוך הוא הביא לו ראיה בתוכחה זאת מן האבות שלא הגיעו למעלת הנבואה במדרגה גדולה כמוהו, ולא אמרו לו כן, ולא הרהרו אחר מידותיו, ועל זה אמר "וארא", שנראיתי אל המזלות, אבל בשמי המיוחד שבו נהיה כל הווה לא נודעתי להם וכו' וכן הוא ברש"י והוסיף רש"י (להלן ט) ז"ל ורבותינו דרשוהו לענין של מעלה, שאמר משה (לעיל ה כב) למה הרעותה, אמר לו הקדוש ברוך הוא חבל על דאבדין ולא משתכחין. יש לי להתאונן על מיתת האבות, הרבה פעמים נגליתי אליהם באל שדי ולא אמרו לי מה שמך, ואתה אמרת (לעיל ג יג) מה שמו מה אמר אליהם. עכ"ל

משה רבינו בחיור המין האנושי אביהן ורכן של ישראל אשר כל ימיו היה "מיצר בצעקן של ישראל"

עניין שמוותיו יתברך ובחינותיהם

הי"ת על בריותיו ומתחבר לאהבת ה' עי"ז הרי הוא מושך אור חסד ורחמים, וככל שנמצאים יותר למטה ומתבוננים בזה אזי מושכים אור ה' ממקום יותר גבוה בעולמות העליונים כידוע וזה מערה על עם ישראל רוח טהרה וזה ממש חסד ה' שלמות הקשיים עכ"ז "כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרד" וזה הגילוי של שם ה' בדורות שלנו של חסדים ורחמים עצומים ושל ביטול כל החושך, וה' אמר למשה לכם אני מתגלה ברחמים ואילו לאבות לא נודעתי ברחמים כאלו שאני מתגלה אליכם, לפי שהאבות לא היה להם צורך בזה. ושמותיו של הקב"ה הוא גם לפי התקדמות הדורות ושמואל בדורו וכו' ואלישע קיבל פי שנים מרוחו של רבו וכו', ובדור עקבתא דמשיחא צריך להורות להקב"ה שלא עוזב את עם ישראל ודואג לרוחניותם למרות כל רוח הטומאה שבעולם וכו'.

כטעם (ישעיה סג, יב) "מוליך לימין משה זרוע תפארתו". עכ"ל.

נמצא שאצל משה רבינו הנבואה הייתה באספקלריה מאירה, ואספקלריא היינו כמו כלי זכוכית יותר מזוכך ורוחק מאיתנו להבין ההפרש במהות ההשגה היתרה של משה רבינו על שאר הנביאים, אבל כתוב בזוה"ק שיש עוד בחינה בענין מדרגת הנבואה והיינו תוכנה יותר עמוקה בדרכי הי"ת בעולם שכלל שמישיגים יותר בהבנת רוממות ה' כך זוכים לדברקות יותר גדולה ומשיגים כתפילה השפעת רחמים גדולים לאין קץ.

ולפי זה יש לדעת שכל שאדם מתבטל להי"ת ע"י שמבין שאין עוד מלבדו הרי הוא מושך האורה גדולה בנפשו ואפילו אם רק מתבונן במידת רחמיו של

**וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב
באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם.**

ועיין ברבינו בחיי שכתב ז"ל וכתב הרמב"ן ז"ל, ועל דרך האמת יבא הכתוב כפשוטו ומשמעו יאמר, אני ה' נראיתי להם באספקלריא של אל שדי כטעם "במראה אליו אתודע" (במדבר יב, ו), ושמי ה' לא נודעתי להם, שלא נסתכלו באספקלריא המאירה שידעו אותי כטעם: (דברים לה, י) "אשר ידעו ה' פנים אל פנים", כי האבות ידעו ה' המיוחד אבל לא נודע להם כנבואה, ולכן כשיזכיר אברהם השם יזכיר השם המיוחד עם אל"ף דל"ת או אל"ף דל"ת לבדו, והנה הענין שהאבות היה גלוי שכינה להם והדבור עמדם במדת הדין רפה, ונהג עמדם כה. ועם משה יתנהג ויודע במדת הרחמים שהוא בשמו הגדול

מוסדות המושי"ך
במסגרת תוכנית הסיוע הכלכלי ליהודים

סדר התקונות בימי השוכב"ם בישיבתנו

תיקון	כ"ט טבת 23.01.25 בשעה 13:00	יום חמישי פרישת ראש
תיקון טוהרת הבית ישיבת ביום חמישי ופרישת ראש בבית שפירא נחל תולדות	כ"ח טבת 28.01.25 בשעה 13:30	יום שלישי פרישת בא
סדר תענית ריבון העולם 2 פעמים את החלום	ד' שבט 04.02.25 בשעה 8:00	יום שלישי פרישת בשלח
תיקון	ה"ב שבט 10.02.25 בשעה 13:00	יום שני פרישת יצחק
תיקון שונית הכללית החדשה	כ"ג שבט 18.02.25 בשעה 13:00	יום שלישי פרישת משפטים
תיקון חילול שבת והתיקון ערב ראש חודש	כ"ט שבט 27.02.25 בשעה 13:00	יום חמישי פרישת תרומה

המוסדות יחדיו יקבלו על עצמם תענית חמשה ימים קודם, ולשבת כעשרה מהמנוחה.
- מי שאין באפשרותו לזנוח תעניתו לקראת את התיקון, תענית כבודת חיים
יקרא את מסכת הנהגות וימסור את ספרו בסלון 03-5520004 (שלוחה 8)
ובער"ה בבית מדרש גדול המקובלים ורוב בתינו ימסורו שליט"א
תיקון מלא בשבת ותיקון בתפילות הרע"ה של ה"ישיבה
חד רצון שנוכח לשבת בתפילה לשבת אבינו שבתנו
והתפילה תיחללנו ביום, אמן.

מוסדות המושי"ך
במסגרת תוכנית הסיוע הכלכלי ליהודים

ימי השוכב"ם האדירים

אשר שערי שמים פתוחים בהם לקבל התשובה והתפילה ומסוגלים לכפר פשע בענייני הקדושה, ולסלק מעל האדם חבילות של צרות וקשיים, ומה גם בעתות כאלו שעם ישראל בדרוה, ואירובי ישראל מנסים להרים ראש ח"ו לכן יתקיים בעז"ה

תיקון טוהרת הבית

פדיון פ"ב תעניות ותפילות ענגו של האדיר"ל והרש"י

יעבור לפני התיבה מו"ר גדול המקובלים הגאון הגדול

הרב בניהו שמואל'י שליט"א

התיקון יתקיים אי"ה ביום שלישי כ"ח טבת (28.01.25) בשעה 13:30 בדיוק

בישיבת המייש"ר רחוב אורט ישראל 4 בת-ים

יש לקבל את התענית ביום שני בתפילת מנחה כמובא בסידורים | ביסוד קל יזגש בסיום התענית

לפריטים, וכן מי שאין באפשרותו להשתתף ומעוניין שיזכירו את שמו ניתן להתקשר 03-5520004 (שלוחה 8)

חד רצון שנוכח לתקן את כל מעשיו ולשוב בתשובה שלמה אמן

הגיעו החוברות (כרך ג') ללימוד הזוהר היומי

החוברות מחולקות בישיבתנו, מוסדות המייש"ר

- ללא עלות ולזיכוי הרבים - רח' אורט ישראל 4 בת-ים

רתיקון הנפטרים

תיקון הנפטרים זהו תיקון שעושים עבור נשמות הנפטר, כדי לזכורם ולרוממם בעלמות העליונים ולהעלותם מדרגה שבה הוא נמצא. המקור לכך: מגדולי המקובלים רבי יהודה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש "מענות יהודה":

"אם הורשים רצונם לעשות נחת רוח לכת, להרשיעו ולהצילו מכף הקלע ומדינה של גיהנם, שהוא נידון בהם, אין שום אופן, כי אם לישפך שיח ותפילה בפני מלכו של עולם בעד חמת ההוא. וייקבצו עשרה אנשים כשרים יודעי ספר ויעשו לכת סדר תיקון..."

והתיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך אי"ה ביום רביעי כ"ט טבת ערב ראש חודש שבט בהיכל ישיבתנו הקדושה

למסירת שמות 03-5520004 שלוחה 7

למסירת שמות
באתר הישיבה

